

คู่มือนักศึกษา ประจำปีการศึกษา 2561 ฝ่ายพัฒนานักศึกษา คณะสัตวแพทยศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

วิทยาเขตนครศรีธรรมราช

คำนำ

ฝ่ายพัฒนานักศึกษา คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ได้จัดทำคู่มือนักศึกษา สำหรับนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ ประจำปีการศึกษา 2561 ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ให้นักศึกษาใหม่ได้รู้จักมหาวิทยาลัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช คณะสัตวแพทยศาสตร์ ทั้งในด้านประวัติความเป็นมา โครงสร้างการบริหารงาน หน่วยงานและบุคลากรภายในคณะ ตลอดจนรายละเอียดของหลักสูตร แผนกิจกรรมนักศึกษาที่นักศึกษาต้องเข้าร่วม

ดังนั้น คู่มือศึกษาเล่มนี้จึงเปรียบเสมือนคู่มือนำทางการใช้ชีวิตในช่วงการเป็นนักศึกษา จำนวนต่อการวางแผนการเรียน การทำกิจกรรม และการใช้ชีวิตของนักศึกษาของคณะสัตวแพทยศาสตร์ กลุ่มงานพัฒนานักศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่านักศึกษาจะใช้คู่มือเล่มนี้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ฝ่ายพัฒนานักศึกษา
คณะสัตวแพทยศาสตร์

เรื่อง	หน้า
คำนำ	
สารบัญ	
สารสนเทศจากคนบดี	
ประวัติความเป็นมา	
ประวัติความเป็นมา คณะสัตวแพทยศาสตร์ มทร.ศรีวิชัย	1
ปรัชญาของคณะสัตวแพทยศาสตร์ มทร.ศรีวิชัย	2
จุดเน้นหลักของคณะสัตวแพทยศาสตร์บัณฑิต	2
ปณิธานของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มทร.ศรีวิชัย	2
ต้นไม้ประจำคณะสัตวแพทยศาสตร์	3
สีต้นไม้ประจำคณะสัตวแพทยศาสตร์	3
สัญลักษณ์ประจำคณะสัตวแพทยศาสตร์	3
ที่ตั้งคณะสัตวแพทยศาสตร์ มทร.ศรีวิชัย	4
รายละเอียดหลักสูตร	
รายละเอียดหลักสูตรสัตวแพทยศาสตร์บัณฑิต	4
โครงสร้างหลักสูตร	8
คุณสมบัติของผู้เข้าศึกษา	8
วิธีการคัดเลือกเข้าศึกษา	9
กำหนดการเปิดสอน	9
ระบบการศึกษา	9
ระยะการศึกษา	10
การลงทะเบียนเรียน	10

การวัดผลและการสำเร็จการศึกษา	10
ค่าธรรมเนียมการศึกษาแบบเหมาจ่าย	12
สารบัญญ (ต่อ)	
เรื่อง	หน้า
กิจกรรมเสริมหลักสูตร	
กิจกรรมเสริมหลักสูตร	12
หลักเกณฑ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร	13
ประโยชน์ที่ได้รับจากกิจกรรมเสริมหลักสูตร	14
โครงสร้างกิจกรรมเสริมหลักสูตร	15
เทคนิคการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ	21
ระเบียบของมหาวิทยาลัย	
ระเบียบและแนวปฏิบัติที่ควรทราบ	52
การแต่งกายของนักศึกษา คณะสัตวแพทยศาสตร์ มทร.ศรีวิชัย	57
ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย	
ว่าด้วย วินัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย พ.ศ. 2549	58
บทบาทของนักศึกษาต่องานประกันคุณภาพ	58

สาส์นจากคณบดี

ขอแสดงความยินดีกับนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ประจำปีการศึกษา 2561 ทุกคน การเริ่มต้นในสิ่งแวดล้อมใหม่ ต้องมีการเรียนรู้และปรับตัวเพื่อให้อยู่ได้อย่างมีความสุข สิ่งที่นักศึกษาใหม่ควรรู้ เช่น ประวัติของคณะ วิธีการเรียนให้ประสบความสำเร็จ นั้น ฝ่ายพัฒนานักศึกษาได้จัดทำเป็นคู่มือนักศึกษาไว้ให้แล้ว แต่อาจยังไม่ครอบคลุมสิ่งที่ควรรู้ทั้งหมด ขอให้ทุกคนได้ศึกษาเพิ่มเติม เปิดตา เปิดใจ เปิดความคิดที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ที่จะเข้ามา รู้จักแยกแยะสิ่งต่างๆ ที่เข้ามาและเลือกรับสิ่งที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาตน ตลอดจนแบ่งปันความรู้ความเข้าใจให้กับผู้อื่น ยึดมั่นในความถูกต้องเป็นคู่มือนำชีวิตไปสู่ความสำเร็จ

น.สพ.สิริศักดิ์ ชีช่วง

คณบดีคณะสัตวแพทยศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ประวัติความเป็นมา คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย (สัตวแพทยศาสตร์ราชมงคลศรีวิชัย)

รองศาสตราจารย์ประชีพ ชูพันธ์ อดีตอธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยท่านแรก มีนโยบายที่จะจัดการเรียนการสอนสาขาวิชาสัตวแพทยศาสตร์ และให้อยู่ในความรับผิดชอบของคณะสัตวแพทยศาสตร์ที่จะจัดตั้งขึ้นมาใหม่ โดยในระยะแรกให้เป็นโครงการจัดตั้งคณะสัตวแพทยศาสตร์ และได้แต่งตั้งให้ ศาสตราจารย์ กิตติคุณ พิระศักดิ์ จันทร์ประทีป เป็นที่ปรึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ด้านการจัดการเรียนการสอนสาขาสัตวแพทยศาสตร์ และได้มอบหมายให้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายสัตวแพทย์ธีระวิทย์ จันทร์ทิพย์ เป็นประธานคณะกรรมการดำเนินการจัดตั้งคณะสัตวแพทยศาสตร์ รับผิดชอบในการจัดทำหลักสูตรสัตวแพทยศาสตรบัณฑิต 6 ปี และดำเนินการในการจัดตั้งคณะสัตวแพทยศาสตร์ควบคู่กัน โดยได้เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ.2549 ต่อมาในวันที่ 25 เดือน มกราคม พ.ศ.2551 ทางสภามหาวิทยาลัย (คราวประชุมครั้งที่ 1/2551) ได้อนุมัติหลักสูตรสัตวแพทยศาสตรบัณฑิต 6 ปี และในวันที่ 29 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ.2551 (คราวประชุมครั้งที่ 2/2551) ทางสภามหาวิทยาลัยได้อนุมัติให้โครงการจัดตั้งคณะสัตวแพทยศาสตร์ยกระดับเป็นคณะสัตวแพทยศาสตร์ นับเป็นคณะสัตวแพทยศาสตร์ลำดับที่ 7 ของประเทศไทยและเป็นแห่งแรกของภาคใต้ โดยได้รับนักศึกษารุ่นแรกเข้าศึกษาในปีการศึกษา 2551 จำนวน 42 คน นับเป็นมหาวิทยาลัยแรกและครั้งแรกของภาคใต้ที่มีการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรสัตวแพทยศาสตรบัณฑิต

ปรัชญาของคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

พุทธธรรมในภาษาบาลี “โยนิโส วิจิเน ธมฺม ปญฺญาตถ วิสฺสติ”
ภาษาไทย “พึงวิจัยธรรมให้ถึงต้นเค้า จึงจะเข้าใจรรถแจ้งชัดด้วยปัญญา”

ภาษาละติน “VE RI TAS” กล่าวคือ “ความจริง” หรือในทางปฏิบัติก็คือ “การแสวงหาความจริงสุดท้ายของสรรพสิ่ง” เป็นหัวใจสำคัญของการปฏิบัติงานของคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

จุดเน้นของหลักสูตรสัตวแพทยศาสตรบัณฑิต

ผลิตสัตวแพทยศาสตรบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถทั่วไปทางวิชาชีพการสัตวแพทย์ (General Veterinary Practitioner) การปฏิบัติเกี่ยวกับสัตว์สำหรับบริโภค (Food Producing Animal) การปฏิบัติเกี่ยวกับสัตว์น้ำ (Aquatic Animal) และการปฏิบัติเกี่ยวกับการสัตวแพทยสาธารณสุข (Veterinary Public Health) เพื่อรับใช้ชุมชนและท้องถิ่น

ปณิธานของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ เป็นผู้ “พร้อมรับการฝึกปฏิบัติอย่างหนักเพื่อเป็นสัตวแพทย์ที่สมบูรณ์ มีความรับผิดชอบต่อประชาชน” หรือ “Hard Practice Makes (Vet RMUTSV) Perfect ”

ต้นไม้ประจำคณะสัตวแพทยศาสตร์

ต้นทองกลางลาย

ต้นปาริชาติหรือต้นทองกลางลาย

ชื่อวิทยาศาสตร์ : *Erythrina variegata* L.

วงศ์ : LEGUMINOSAE ชื่อสามัญ : Indian Coral Tree , Variegated Tiger's Claw

ชื่ออื่นๆ : ปาริชาติ ปาริฉัตร ทองบ้าน ทองเผือก ทองหลางต่าง มังการา

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์ไม้ต้น : ผลิตใบ สูง 5-10 เมตร ตามกิ่งต้นอ่อนมีหนาม เรือนยอดเป็นพุ่มกลม โปร่ง

ใบ : ประกอบรูปขนนก มี 3 ใบย่อยใบกลางจะโตกว่า 2 ใบข้าง เส้นกลางใบและเส้นแขนงใบสีเหลือง

ดอก : รูปดอกจั่วสีแดงเข้ม ออกเป็นช่อ ยาวประมาณ 30-40 เซนติเมตร ผลเป็นฝักยาว 15-30 เซนติเมตร

นิเวศวิทยา : พบทั่วไปในย่านเอเชียเขตร้อนและอบอุ่น ออกดอก : ช่วงมกราคม-กุมภาพันธ์ ของทุกปี

สีประจำคณะสัตวแพทยศาสตร์

สีฟ้าหม่น

สัญลักษณ์ประจำคณะสัตวแพทยศาสตร์

ที่ตั้งคณะสัตวแพทยศาสตร์

ภายในวิทยาเขตนครศรีธรรมราช เลขที่ 133 หมู่ที่ 5 บ้านขอนแก่น
หัก ตำบลทุ่งใหญ่ อำเภอบางขัน จังหวัดนครศรีธรรมราช บนเนื้อที่ 2,500 ไร่
ริมทางหลวงหมายเลข 41 หรือถนนสายเอเชีย ระหว่างอำเภอบางขัน – จังหวัด
สุราษฎร์ธานี อยู่ห่างจากอำเภอบางขันประมาณ 37 กิโลเมตร หมายเลข
โทรศัพท์ 075-489611 และโทรสาร 075-489611

รายละเอียดหลักสูตรสัตวแพทยศาสตรบัณฑิต (หลักสูตรใหม่ พ.ศ. 2555)

1. ชื่อหลักสูตร

ชื่อภาษาไทย

หลักสูตรสัตวแพทยศาสตรบัณฑิต

ชื่อภาษาอังกฤษ

Doctor of Veterinary Medicine Program

2. ชื่อปริญญา

ชื่อเต็มภาษาไทย

สัตวแพทยศาสตรบัณฑิต

ชื่อย่อภาษาไทย

สพ.บ.

ชื่อเต็มภาษาอังกฤษ

Doctor of Veterinary Medicine.

ชื่อย่อภาษาอังกฤษ

D.V.M.

3. ปรัชญาและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

3.1 ปรัชญาของหลักสูตร

เพื่อสร้างสัตวแพทยศาสตรบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถ และทักษะ
วิชาชีพพื้นฐานเพียงพอ มีวิจารณญาณ สามารถวิเคราะห์และแก้ปัญหาได้อย่างมี
เหตุผล ตามกระบวนการทางวิทยาศาสตร์แบบองค์รวม มีคุณธรรม จริยธรรม
และเจตคติอันดีงามต่อการประกอบอาชีพการสัตวแพทย์และต่อสังคม

3.2 วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

3.2.1 เพื่อจัดการเรียนการสอนและผลิตบัณฑิตสาขาสัตวแพทยศาสตร์ ในระดับปริญญาตรี ให้มีความรู้ ความสามารถ มีทักษะ และมีความชำนาญในการประกอบวิชาชีพเพื่อรับใช้สังคม ตอบสนองความต้องการบุคลากรในสาขาวิชาชีพสัตวแพทย์ ทั้งในภาครัฐบาล องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชนและรัฐวิสาหกิจทางด้านต่างๆ ดังนี้

1) ด้านการจัดการสุขภาพสัตว์ ได้แก่ เวชศาสตร์การป้องกันโรค การควบคุมและป้องกันการแพร่กระจายของโรค การกำจัดโรค การบำบัดรักษาโรคสัตว์ การวางแผนดูแลและจัดการฟาร์มสัตว์ ตลอดจนการดูแลสุขภาพสัตว์เลี้ยง ปศุสัตว์ สัตว์ป่าและสัตว์น้ำ

2) ด้านสัตวแพทยสาธารณสุข ได้แก่ ความปลอดภัยด้านอาหาร การควบคุมโรงงานฆ่าสัตว์และคุณภาพเนื้อสัตว์ งานเวชศาสตร์ป้องกันงานตรวจสอบและควบคุมโรคสัตว์ติดต่อสู่คน สารตกค้างในผลิตภัณฑ์สัตว์ การใช้อาหารที่ต้องควบคุมในสัตว์ การควบคุมแก้ไขปัญหายาของเสียที่เกิดจากการเลี้ยงสัตว์ ทั้งนี้เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้น

3) ด้านอุตสาหกรรมการผลิตสัตว์ ได้แก่ การคัดเลือกและปรับปรุงพันธุ์สัตว์ โดยเฉพาะสัตว์น้ำและปศุสัตว์ท้องถิ่น อาหารสัตว์ การเลี้ยงการจัดการ การใช้เทคโนโลยีชีวภาพ และเทคโนโลยีสารสนเทศในการผลิต ตลอดจนการวิเคราะห์ผลผลิตสัตว์ การผลิตเชิงเศรษฐศาสตร์ และสามารถผลิตสัตว์และผลิตภัณฑ์จากสัตว์ที่มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล ภายใต้ระบบการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ทรัพยากรธรรมชาติและชุมชน

4) ด้านอุตสาหกรรมการผลิตเคมีภัณฑ์ ชีวภัณฑ์ และเวชภัณฑ์สำหรับสัตว์ ได้แก่ การเข้าใจถึงระบบการผลิตและพัฒนาในรูปแบบอุตสาหกรรม ระบบการผลิต การควบคุมคุณภาพและการทดสอบชีวภัณฑ์ รวมทั้งการควบคุมและการใช้เวชภัณฑ์และเคมีภัณฑ์

4.1 มีความรู้พื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์การแพทย์ อย่างเพียงพอ เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาวิชาชีพการสัตวแพทย์ และการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

4.2 เพื่อพัฒนาองค์ความรู้พื้นฐานงานวิจัยในสาขาสัตวแพทยศาสตร์ และวิทยาศาสตร์การแพทย์ สามารถประยุกต์งานวิจัยเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น

4.3 เพื่อส่งเสริมและนำความรู้ทางสัตวแพทย์สู่สังคม สามารถให้คำปรึกษาแก่เกษตรกรที่ทำฟาร์มปศุสัตว์ สัตว์น้ำและสัตว์เลี้ยง ด้านการป้องกัน การรักษาพยาบาล การวินิจฉัย และการชันสูตรโรค

4.4 มีความรู้ ความสามารถในการจัดการด้านการบริหารจัดการ การตลาด และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ในการวางแผนการผลิตสัตว์

4.5 มีความรู้ทางภาษาต่างประเทศ การสื่อสาร และ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อสามารถนำไปประยุกต์กับความรู้ทางด้านวิชาชีพอย่างเหมาะสม

4.6 มีจรรยาบรรณต่อวิชาชีพ มีความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์และอดทน สามารถดำเนินชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ พร้อมทั้งมีความตระหนักในคุณค่าของศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม และรักษาไว้ซึ่งเอกลักษณ์ของความเป็นไทย

3.3 คุณสมบัติบัณฑิตที่พึงประสงค์

หลักสูตรสัตวแพทยศาสตรบัณฑิต มีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตสัตวแพทยศาสตรบัณฑิตให้มีความรู้ ความสามารถ และคุณสมบัติ ดังนี้

3.3.1 มีความรู้วิทยาศาสตร์การสัตวแพทย์พื้นฐานและมีทักษะระดับปฏิบัติการคลินิกเพียงพอต่อการประกอบวิชาชีพ

3.3.2 มีทักษะในการตรวจวินิจฉัยและแก้ปัญหาโรคและปัญหาสุขภาพสัตว์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

3.3.3 มีทักษะด้านการตรวจทางห้องปฏิบัติการ สามารถเลือกวิธีการตรวจและการแปลผลตรวจทางห้องปฏิบัติการ

3.3.4 มีทักษะการจัดการสุขภาพสัตว์ และการดูแลรักษาสัตว์ป่วยทั้งในกรณีสัตว์ป่วยปกติ สัตว์ป่วยวิกฤติ หรือฉุกเฉิน

3.3.5 มีทักษะการสื่อสารกับเจ้าของสัตว์ สามารถให้คำแนะนำและให้ข้อมูลแก่เจ้าของสัตว์อย่างเหมาะสม และมีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีทางสารสนเทศและสื่อสารได้เป็นอย่างดี

3.3.6 มีทักษะการบูรณาการองค์ความรู้มาประยุกต์ใช้ในการจัดการสุขภาพสัตว์ การสัตวแพทย์สาธารณสุข การอนามัยสิ่งแวดล้อม และการคุ้มครองผู้บริโภค

3.3.7 มีทักษะในการค้นคว้าวิจัย การเขียนรายงาน และบทความทางวิชาการ

3.3.8 มีความรู้ในกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพการสัตวแพทย์ มีความเข้าใจในจริยธรรม และจรรยาบรรณของวิชาชีพการสัตวแพทย์ในบทบาทต่างๆ

3.3.9 มีความรู้ความเข้าใจในบทบาทของวิชาชีพการสัตวแพทย์ในการพัฒนาชุมชนและชนบท

3.3.10 มีความสามารถในการเป็นผู้นำ การทำงานร่วมกับผู้อื่น และการทำงานเป็นทีม

3.3.11 มีทักษะในการคิดเชิงวิพากษ์ หมายถึง ทักษะในการใช้เหตุผล และการโต้แย้งโดยใช้ข้อมูลจริง เหตุผลหรือปรากฏการณ์ทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

3.3.12 มีความสามารถในการพัฒนาตนเองทั้งในเชิงวิชาชีพและเชิงปัจเจกบุคคล และมีทัศนคติในเรื่องความใฝ่รู้ ใฝ่ตน และการดูแลตนเอง

โครงสร้างหลักสูตร

1. หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	31	หน่วยกิต
1.1 กลุ่มความรู้ตามหลักจริยธรรม	3	หน่วยกิต
1.2 กลุ่มความรู้ทางด้านมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	6	หน่วยกิต
1.3 กลุ่มความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ทักษะเชิงตัวเลขและทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ	6	หน่วยกิต
1.4 กลุ่มความรู้เชิงบูรณาการ/สหวิชาการ	3	หน่วยกิต
1.5 กลุ่มความรู้ทางด้านศิลปวัฒนธรรม	3	หน่วยกิต
1.6 กลุ่มทักษะทางกีฬาและสุขภาพอนามัย	1	หน่วยกิต
1.7 กลุ่มทักษะทางภาษาและการสื่อสาร	9	หน่วยกิต
2. หมวดวิชาเฉพาะ	212	หน่วยกิต
2.1 กลุ่มวิชาพื้นฐานวิชาชีพ	35	หน่วยกิต
2.2 กลุ่มวิชาชีพบังคับ	164	หน่วยกิต
2.3 กลุ่มวิชาชีพเลือก	13	หน่วยกิต
3. หมวดวิชาเลือกเสรี	6	หน่วยกิต

คุณสมบัติของผู้เข้าศึกษา

1. เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ม.6)

แผนสายวิทยาศาสตร์ -คณิตศาสตร์

2. เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ วิทยาศาสตร์ประยุกต์ และกลุ่มปริญญาวิชาชีพบางสาขา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของคณะกรรมการประจำหลักสูตร หรือคณะฯ

3. มีคุณสมบัติอื่น ๆ ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ.2554

วิธีการคัดเลือกผู้เข้าศึกษา

1. ระบบการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา
Thai University Central Admission System (TCAS)

กำหนดการเปิดสอน

ในวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ.2561 เป็นวันแรกของการเรียนการสอนภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2561

ระบบการศึกษา

1. การจัดการศึกษา

ใช้ระบบทวิภาค โดยในหนึ่งปีการศึกษา แบ่งออกเป็นสองภาค การศึกษาปกติ ซึ่งหนึ่งภาคการศึกษามีระยะเวลาศึกษาไม่น้อยกว่า 15 สัปดาห์ ไม่รวมเวลาที่ใช้ในการสอบ และอาจจัดภาคการศึกษาฤดูร้อนโดยใช้เวลาศึกษาไม่น้อยกว่า 7 สัปดาห์ และให้มีระยะเวลาในการศึกษาในแต่ละรายวิชาให้เท่ากับภาคการศึกษาปกติ

2. การคิดหน่วยกิต

2.1 รายวิชาภาคทฤษฎี ที่ใช้เวลาบรรยายหรืออภิปรายปัญหาไม่น้อยกว่า 15 ชั่วโมงต่อภาคการศึกษาปกติ คิดเป็นการศึกษา 1 หน่วยกิต

2.2 รายวิชาภาคปฏิบัติ ที่ใช้เวลาฝึกหรือทดลองไม่น้อยกว่า 30 ชั่วโมงต่อภาคการศึกษาปกติ คิดเป็นการศึกษา 1 หน่วยกิต

2.3 การฝึกงานหรือ สหกิจศึกษา หรือฝึกภาคสนาม ที่ใช้เวลาฝึกไม่น้อยกว่า 80 ชั่วโมงต่อภาคการศึกษาปกติ คิดเป็นการศึกษา 1 หน่วยกิต

2.4 การทำโครงการหรือกิจกรรมการเรียนอื่นใด ตามที่ได้รับมอบหมายที่ใช้เวลาทำโครงการหรือกิจกรรมนั้นๆ ไม่น้อยกว่า 45 ชั่วโมง ต่อภาคการศึกษาปกติ คิดเป็นการศึกษา 1 หน่วยกิต

ระยะเวลาการศึกษา

1. นักศึกษาที่รับตามข้อ 6.1 นักศึกษามีระยะเวลาศึกษาตลอดหลักสูตร 6 ปีการศึกษา แต่ไม่เกิน 12 ปีการศึกษา ทั้งนี้ต้องใช้เวลาศึกษาไม่น้อยกว่า 10 ภาคการศึกษาปกติ

2. นักศึกษาที่รับตามข้อ 6.2 นักศึกษามีระยะเวลาการศึกษาตลอดหลักสูตร 4 ปีการศึกษา แต่ไม่เกิน 8 ปีการศึกษา ทั้งนี้ต้องใช้เวลาศึกษาไม่น้อยกว่า 6 ภาคการศึกษาปกติ

การลงทะเบียนเรียน

ในแต่ละภาคการศึกษาปกติ นักศึกษาจะลงทะเบียนเรียนได้ไม่ต่ำกว่า 9 หน่วยกิต และไม่เกิน 22 หน่วยกิต สำหรับภาคฤดูร้อนนักศึกษาจะลงทะเบียนได้ไม่เกิน 9 หน่วยกิต การลงทะเบียนเรียนเกินกว่ากำหนดไว้ จะกระทำไม่ได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากคณบดี แต่ต้องไม่เกิน 25 หน่วยกิต ในภาคการศึกษาหนึ่งเพียงภาคการศึกษาเดียว

การวัดผลและการสำเร็จการศึกษา

1. การวัดและประเมินผลการศึกษา

ให้พิจารณาจากพัฒนาการของนักศึกษา ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรม การสอบ หรือวิธีการอื่นใดที่กำหนดไว้ในหลักสูตรรายวิชา การวัดผลการศึกษาอาจมีหลายครั้งในระหว่างภาคการศึกษา และมีการวัดผลการศึกษาเมื่อสิ้นสุดภาคการศึกษาอย่างน้อยภาคการศึกษาละหนึ่งครั้ง เพื่อประเมินผลการศึกษา

นักศึกษาที่มีสิทธิได้รับการประเมินผลการศึกษาแต่ละรายวิชา ต้องมีระยะเวลาศึกษาไม่น้อยกว่าร้อยละแปดสิบของระยะเวลาศึกษาทั้งหมดของแต่ละรายวิชา เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นกรณีพิเศษจากอาจารย์ผู้สอน

การประเมินผลการศึกษาสำหรับรายวิชาที่มีการประเมินผลเป็นระดับคะแนน มีลำดับขั้นดังนี้

ระดับคะแนน	ผลการศึกษา	ค่าระดับคะแนนต่อหน่วยกิต
A	ดีเยี่ยม (Excellent)	4.0
B ⁺	ดีมาก (Very Good)	3.5
B	ดี (Good)	3.0
C ⁺	ดีพอใช้ (Fairly Good)	2.5
C	พอใช้ (Fair)	2.0
D ⁺	อ่อน (Poor)	1.5
D	อ่อนมาก (Very Poor)	1.0
F	ตก (Fail)	0.0

กรณีที่ไม่มีผลการประเมินผลเป็นระดับคะแนน ให้ประเมินผลการศึกษาเป็นสัญลักษณ์ดังนี้

สัญลักษณ์

ความหมาย

W	ถอนรายวิชาโดยได้รับอนุมัติ (Withdrawn)
I	การประเมินผลยังไม่สมบูรณ์ (Incomplete)
S	ผลการศึกษา การปฏิบัติงาน ฝึกงาน เป็นที่พอใจ (Satisfactory)
U	ผลการศึกษา การปฏิบัติงาน ฝึกงาน ไม่เป็นที่พอใจ (Unsatisfactory)
AU	การลงทะเบียนเรียนเป็นกรณีพิเศษโดยไม่นับหน่วยกิต (Audit)

2. การสำเร็จการศึกษา

2.1 นักศึกษาได้ขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย โดยต้องศึกษารายวิชาต่าง ๆ ครบถ้วนตามหลักสูตรและข้อกำหนดของคณะฯ

2.2 สอบผ่านทุกรายวิชาครบตามหลักสูตร และได้ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00

2.3 ได้ระดับคะแนนเฉลี่ยในหมวดวิชาเฉพาะ (เฉพาะแต่วิชาชีพบังคับและวิชาชีพเลือก) ไม่ต่ำกว่า 2.00

2.4 ผ่านการสอบประมวลความรู้ (Comprehensive examination)

2.5 เป็นผู้มีความประพฤติที่ไม่ขัดต่อระเบียบของมหาวิทยาลัยและเป็นผู้มีความประพฤติดีเหมาะสมแก่ศักดิ์ศรีแห่งปริญญาสัตวแพทย ศาสตร์บัณฑิต

2.6 เป็นผู้ร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัย หรือคณะฯ กำหนด

ค่าธรรมเนียมการศึกษาแบบเหมาจ่าย

หลักสูตรสัตวแพทยศาสตรบัณฑิต 6 ปี ภาคการศึกษาละ 26,000 บาท ตลอดหลักสูตร

กิจกรรมเสริมหลักสูตร

ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ.2551 หมวด 9 กำาสำเร็จการศึกษา ข้อ 29 นักศึกษาผู้มีสิทธิ์ขอสำเร็จการศึกษาและขออนุมัติปริญญาต้องมีคุณสมบัติดังนี้

29.1 ศึกษาวิชาครบตามหลักสูตรและข้อกำหนดของสาขาวิชานั้น

29.2 มีหน่วยกิจสะสมไม่ต่ำกว่าที่หลักสูตรกำหนดไว้ และได้ระดับคะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 2.00

29.3 เป็นผู้ที่มีความประพฤติที่ไม่ขัดต่อระเบียบของมหาวิทยาลัย และต้องผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด

กิจกรรมนักศึกษา หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นโดยนักศึกษาหรือสถาบัน ได้ส่งเสริมให้มีขึ้นตามความสนใจและความสมัครใจของนักศึกษา เป็นกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียนโดยตรง มีคุณประโยชน์สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนานักศึกษาให้เป็นบุคคลากรที่มีความสมบูรณ์ ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อนักศึกษา สถาบันอุดมศึกษาและประเทศชาติ

กิจกรรมเสริมหลักสูตร จึงเป็นกิจกรรมเพื่อพัฒนานักศึกษาของมหาวิทยาลัยให้พร้อมซึ่งความเป็นบัณฑิตของมหาวิทยาลัยมุ่งหวังด้วนกระบวนการกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยหวังว่าบัณฑิตของมหาวิทยาลัยในอนาคตจะเป็นบัณฑิตที่เปี่ยมด้วยความรู้และคุณธรรม มีศักยภาพที่เพียงพอต่อการใช้ชีวิตภายใต้สภาวะของกระแสโลกาภิวัตน์ และเป็นกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษาได้เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยถ้วนหน้ากัน มหาวิทยาลัยจึงได้กำหนดให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยถ้วนหน้ากัน

มหาวิทยาลัย จึงได้กำหนดให้นักศึกษาทุกคนต้องเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรตลอดระยะเวลาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัย

หลักเกณฑ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร

หลักสูตรระดับปริญญาตรี 4 ปี – 6 ปี (18 กิจกรรม)

กิจกรรมที่กำหนดให้นักศึกษาเข้าร่วม	8 กิจกรรม
มหาวิทยาลัยบังคับให้เข้าร่วม	4 กิจกรรม
มหาวิทยาลัยกำหนดให้เลือกเข้าร่วม	4 กิจกรรม
กิจกรรมที่กำหนดให้นักศึกษาเลือกเข้าร่วม	10 กิจกรรม
กิจกรรมด้านพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม	2 กิจกรรม
กิจกรรมด้านพัฒนาทักษะ ทางวิชาการและวิชาชีพ	2 กิจกรรม
กิจกรรมด้านพัฒนาบุคลิกภาพ	2 กิจกรรม

กิจกรรมด้านพัฒนาสุขภาพ	2 กิจกรรม
กิจกรรมด้านทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม	
และสิ่งแวดล้อม	2 กิจกรรม

หลักสูตรระดับปริญญาตรี 2 – 3 ปี และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) (11 กิจกรรม)

กิจกรรมที่กำหนดให้นักศึกษาเข้าร่วม	6 กิจกรรม
มหาวิทยาลัยบังคับให้เข้าร่วม	4 กิจกรรม
มหาวิทยาลัยกำหนดให้เลือกเข้าร่วม	2 กิจกรรม
กิจกรรมที่กำหนดให้นักศึกษาเลือกเข้าร่วม	5 กิจกรรม
กิจกรรมด้านพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม	1 กิจกรรม
กิจกรรมด้านพัฒนาทักษะ ทางวิชาการและวิชาชีพ	1 กิจกรรม
กิจกรรมด้านพัฒนาบุคลิกภาพ	1 กิจกรรม
กิจกรรมด้านพัฒนาสุขภาพ	1 กิจกรรม
กิจกรรมด้านทำนุบำรุงส่งเสริม	
ศิลปวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม	1 กิจกรรม

หลักสูตรพิเศษ/สมทบ (เสาร์ – อาทิตย์) (6 กิจกรรม)

กิจกรรมที่กำหนดให้นักศึกษาเข้าร่วม	4 กิจกรรม
มหาวิทยาลัยบังคับให้เข้าร่วม	4 กิจกรรม
กิจกรรมที่กำหนดให้นักศึกษาเลือกเข้าร่วม	2 กิจกรรม

ประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร

1. นักศึกษาสามารถปรับตัวและบริหารจัดการตนเองได้ในช่วงรอยต่อของการเปลี่ยนแปลงจากการเป็นนักเรียนสู่ความเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย
2. นักศึกษามีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการใช้ชีวิตทางการศึกษาในมหาวิทยาลัยและภายหลังสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัย

3. ศักยภาพในตนเองของนักศึกษาได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องทั้งด้านทักษะ ความสามารถ บุคลิกภาพ สุขภาพและคุณธรรม จริยธรรม
4. นักศึกษาเกิดความประทับใจ มีความภาคภูมิใจและมั่นใจในความเป็นบัณฑิตของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
5. นักศึกษาของมหาวิทยาลัยมีศักยภาพเป็นที่ยอมรับของผู้ใช้บัณฑิตในอนาคต

โครงสร้างกิจกรรมเสริมหลักสูตร

กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่นักศึกษาต้องเข้าร่วมในระหว่างที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย (ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 – ปีสุดท้าย) จำนวนทั้งสิ้นไม่น้อยกว่า 18 กิจกรรม โครงสร้างกิจกรรมเสริมหลักสูตร จำแนกได้ดังนี้

1. กิจกรรมกำหนดให้นักศึกษาเข้าร่วม (Extra-Curricular Activities Requirement) หมายถึง กิจกรรมซึ่งมหาวิทยาลัยกำหนดให้นักศึกษาทุกคนต้องเข้าร่วม จำนวนไม่น้อยกว่า 8 กิจกรรม

2. กิจกรรมกำหนดให้นักศึกษาเลือกเข้าร่วม (Extra-Curricular Activities Free Elective) หมายถึง กิจกรรมซึ่งมหาวิทยาลัยกำหนดให้นักศึกษาเลือกเข้าร่วมได้ตามความชอบ ความสนใจ จากแหล่งเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย มีจำนวนกิจกรรมไม่น้อยกว่า 10 กิจกรรม โดยมหาวิทยาลัยได้กำหนดกิจกรรมเลือกเข้าร่วมไว้ 5 ด้าน คือ

- 2.1 กิจกรรมด้านพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ได้แก่ การมีวินัยในตนเอง จรรยาบรรณวิชาชีพ จิตสำนึกเพื่อส่วนรวม จิตสำนึกด้านคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมไทย

- 2.2 กิจกรรมด้านพัฒนาทักษะทางวิชาการและวิชาชีพ ได้แก่ กิจกรรมเสริมทักษะทางวิชาการ กิจกรรมเสริมทักษะทางวิชาชีพ กิจกรรมเสริมทักษะการบริหารจัดการ กิจกรรมเสริมทักษะการประกอบอาชีพอิสระ

กิจกรรมเสริมทักษะการเรียนรู้ กิจกรรมเสริมทักษะทางภาษา/การติดต่อสื่อสาร กิจกรรมเสริมทักษะทางคอมพิวเตอร์ กิจกรรมประสบการณ์ทางวิชาชีพ

2.3 กิจกรรมด้านพัฒนาบุคลิกภาพ กิจกรรมที่มุ่งเน้นการพัฒนามนุษยสัมพันธ์ พฤติกรรมกล้าแสดงออก การจัดการด้านภาวะอารมณ์ การสื่อสารข้อความ กาลเทศะ ทักษะทางสังคม มารยาทสังคมหรือพัฒนาภาวะผู้นำ เป็นต้น

2.4 กิจกรรมด้านพัฒนาสุขภาพ ได้แก่ กิจกรรมกีฬา กิจกรรมการออกกำลังกาย กิจกรรมลีลาศ กิจกรรมแอโรบิก การพัฒนาสมาธิ การพัฒนาจิตใจ

2.5 กิจกรรมด้านทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ กิจกรรมทางศาสนา กิจกรรมทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม และกิจกรรมส่งเสริมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือกิจกรรมอื่นๆ ที่คุณลักษณะที่สอดคล้อง

****กิจกรรมแต่ละด้าน นักศึกษาจะต้องเข้าร่วมไม่น้อยกว่าด้านละ 2 กิจกรรม นักศึกษาสามารถหากิจกรรมเสริมหลักสูตรได้จาก**

1). กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดโดยกองพัฒนานักศึกษา ซึ่งโดยทั่วไปมักจะเป็นกิจกรรมในรูปของการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาศักยภาพนักศึกษาในด้านต่างๆ ทั้งด้านคุณธรรม จริยธรรม ทักษะด้านต่างๆ ด้านบุคลิกภาพ และด้านสุขภาพ

2). กิจกรรมเสริมหลักสูตรของคณะ จำแนกเป็น

2.1 กิจกรรมเสริมหลักสูตรทางด้านการศึกษา ซึ่งฝ่ายวิชาการ ของแต่ละคณะหรือภาควิชาต่างๆ ในคณะจัดขึ้น เช่น กิจกรรมการสัมมนา กิจกรรมการอภิปรายทางวิชาการ กิจกรรมการศึกษาดูงานนอกสถานที่ เป็นต้น

2.2 กิจกรรมเสริมหลักสูตรทางด้านการพัฒนาศักยภาพนักศึกษา ซึ่งฝ่ายกิจการนักศึกษาของแต่ละคณะ หรือสาขาต่างๆ ได้จัดขึ้น เช่นกิจกรรมบรรยายพิเศษ กิจกรรมฝึกอบรมเพื่อพัฒนานักศึกษาในด้านต่างๆ เป็นต้น

3).กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นโดยหน่วยงานต่างๆ ในมหาวิทยาลัย เช่น สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ หอสมุด หรือสำนักส่งเสริมและฝึกอบรม ฯลฯ ซึ่งมักจะมีกิจกรรมเพื่อพัฒนาศักยภาพนักศึกษาอยู่เป็นประจำ

4). กิจกรรมขององค์กรนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่จัดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมขององค์การบริหาร องค์การนักศึกษา สภานักศึกษา สโมสรนักศึกษา ชมรมกิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์ศิลปวัฒนธรรม กีฬา หรือวิชาการ

5). กิจกรรมเสริมหลักสูตรจากหน่วยงานหรือสถานประกอบการ ภายนอกมหาวิทยาลัย ทั้งหน่วยงานภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือธุรกิจเอกชน ซึ่งนักศึกษาสามารถเข้าร่วมได้ในหลากหลายรูปแบบ เช่น ร่วมเป็นพิธีการ ร่วมประกวดแข่งขัน ร่วมการฟังบรรยายพิเศษ ร่วมการสัมมนา ฝึกงาน เป็นต้น

6). กิจกรรมในรูปแบบอื่นๆ ที่นักศึกษาสามารถใช้เป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรได้เช่น การช่วยเหลืองานต่างๆ ของคณะ/วิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัย โดยมีหนังสือรับรองจากอาจารย์และหน่วยงานนั้นๆ

การเทียบค่าประสบการณ์กิจกรรมเสริมหลักสูตร

ความหมาย การพิจารณาค่าประสบการณ์กิจกรรมเสริมหลักสูตรในแต่ละโครงการ

ความสำคัญ

* กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จะบันทึกลงในใบรับรองการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษานั้น จะต้องมียุทธศาสตร์กิจกรรม พร้อมระบุประเภทประสบการณ์และจำนวนชั่วโมงที่ได้รับ

หลักเกณฑ์การเทียบค่าประสบการณ์

1. กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จะบันทึกลงในใบรับรองการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษานั้น จะต้องมียุทธศาสตร์กิจกรรม พร้อมระบุประเภทประสบการณ์และจำนวนชั่วโมงที่ได้รับ

2. ในกรณีที่นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งอยู่ในขอบข่ายตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด แต่หน่วยงานนั้นไม่ได้กำหนดรหัสกิจกรรมและค่าประสบการณ์ของกิจกรรมนั้นไว้ จะต้องนำกิจกรรมนั้นมาเทียบค่าประสบการณ์ก่อน

3. การเทียบประเภทประสบการณ์ เป็นการพิจารณาว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้นๆ เป็นกิจกรรมในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

ด้านพัฒนาทักษะทางวิชาการและวิชาชีพ กิจกรรมด้านนี้มุ่งเน้นการให้ความรู้ ทักษะและประสบการณ์ไม่ว่าจะเป็นทางด้านวิชาการหรือวิชาชีพหรือวิชาชีพ

ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ กิจกรรมด้านนี้จะมุ่งเน้นการพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษา ไม่ว่าจะเป็นบุคลิกภาพทางร่างกาย มารยาททางสังคม พฤติกรรมกล้าแสดงออก การสร้างความมั่นใจในตนเอง และกาลเทศะ

ด้านพัฒนาสุขภาพ กิจกรรมด้านนี้จะมุ่งเน้นการพัฒนาทั้งสุขภาพทางด้านร่างกายและสุขภาพจิตใจ เช่น กิจกรรมด้านนันทนาการ การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ กิจกรรมสมาธิ กิจกรรมทางด้านกีฬา ทั้งกีฬาเพื่อความบันเทิงและกีฬาเพื่อสุขภาพ

ด้านพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม กิจกรรมด้านนี้จะมุ่งเน้นการเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรม ได้แก่ การเข้าร่วมกิจกรรมฝึกอบรมทาง

คุณธรรมจริยธรรม การเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาในรูปแบบต่างๆ การบำเพ็ญประโยชน์เพื่อสังคม

ด้านทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ได้แก่ กิจกรรมทางศาสนา กิจกรรมทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม และกิจกรรมส่งเสริมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือกิจกรรมอื่นๆ ที่มีคุณลักษณะสอดคล้อง

การเทียบประเภทประสบการณ์ให้ใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. โครงการกิจกรรมเสริมหลักสูตร 1 โครงการอาจเทียบประสบการณ์ ได้เพียงด้านเดียว ขึ้นอยู่กับลักษณะของกิจกรรมโครงการนั้น

2. การพิจารณาเทียบค่าประสบการณ์กิจกรรมเสริมหลักสูตรอยู่ในประเภทใด ขึ้นอยู่กับจุดเน้นของกิจกรรม

3. การเทียบค่าประสบการณ์กิจกรรมเสริมหลักสูตร สำหรับนักศึกษาที่มีผลงานดีเด่น นักศึกษาสามารถนำผลงานดังกล่าวมาเทียบค่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรเป็นกรณีพิเศษ ได้แก่ นักศึกษาที่มีผลงานดังต่อไปนี้

3.1 นักศึกษาที่มีผลงานการเป็นนักศึกษาดีเด่นของมหาวิทยาลัย

3.2 นักศึกษาที่ได้รับการยกย่องและประกาศเกียรติคุณจากหน่วยงานภายนอกมหาวิทยาลัย

3.3 นักศึกษาที่ดำรงตำแหน่งผู้นำองค์กรสโมสรนักศึกษาคณะกรรมการบริหารและคณะทำงานองค์การสโมสรนักศึกษา ซึ่งมีระยะเวลาการปฏิบัติงาน 1 ปี

1. นักศึกษาที่ดำรงตำแหน่ง นายกองค์การบริหารองค์การนักศึกษา ประธานสภาผู้แทนนักศึกษา นายกสโมสรนักศึกษา มีระยะเวลาปฏิบัติงาน 1 ปี จะรับการเทียบโอนประสบการณ์ดังนี้

1.1 ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ 2 กิจกรรม

1.2 ด้านพัฒนาทักษะทางวิชาการและวิชาชีพ 2
กิจกรรม

1.3 ด้านพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม 2 กิจกรรม

1.4 ด้านพัฒนาสุขภาพ 2 กิจกรรม

1.5 ด้านทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม 2 กิจกรรม

2. คณะกรรมการบริหารในองค์กรนักศึกษาประธานชมรม มี
ระยะเวลาปฏิบัติงาน 1 ปี จะได้รับการเทียบโอนประสบการณ์ดังนี้

2.1 ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ 1 กิจกรรม

2.2 ด้านพัฒนาทักษะทางวิชาการและวิชาชีพ 1
กิจกรรม

2.3 ด้านพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม 1 กิจกรรม

2.4 ด้านทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม 1 กิจกรรม

3. นักศึกษาที่ดำเนินกิจกรรมในฐานะผู้แทนมหาวิทยาลัย จะ
ได้รับการเทียบโอนประสบการณ์ 1 กิจกรรม โดยพิจารณาจากกิจกรรมที่เข้า
ร่วม

4. นักศึกษาที่มีความประพฤติดีเด่นจะได้รับการเทียบโอนประสบการณ์ ดังนี้

4.1 ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ 2 กิจกรรม

4.2 ด้านพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม 2 กิจกรรม

5. นักศึกษาที่มีผลงานความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมดีเด่น จะ
ได้รับการเทียบโอนประสบการณ์ ดังนี้

5.1 ด้านพัฒนาทักษะทางวิชาการและวิชาชีพ 2 กิจกรรม

5.2 ด้านพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม 2 กิจกรรม

6. นักศึกษาที่มีผลงานกิจกรรมนอกหลักสูตรดีเด่น จะได้รับการเทียบโอนประสบการณ์ ดังนี้

6.1 ด้านพัฒนาบุคลากร 2 กิจกรรม

6.2 ด้านพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม 2 กิจกรรม

7. นักศึกษาที่มีผลงานกีฬาดีเด่น จะได้รับการเทียบโอนประสบการณ์ดังนี้

7.1 ด้านพัฒนาสุขภาพ 2 กิจกรรม

7.2 ด้านพัฒนาทักษะทางวิชาการและวิชาชีพ 2 กิจกรรม

8. นักศึกษาที่มีผลงานดีเด่น ด้านศิลปวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมจะได้รับการเทียบโอนประสบการณ์ ดังนี้

8.1 ด้านทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม 2 กิจกรรม

8.2 ด้านพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม 2 กิจกรรม

เทคนิคการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

1. รูปแบบการสอน

เมื่อนักศึกษาได้เข้ามาอยู่ในมหาวิทยาลัย นักศึกษาจะพบว่าการเรียนในมหาวิทยาลัยนั้นแตกต่างไปจากการเรียนระดับมัธยม อาจารย์บางท่านอาจจะสอนโดยการเลคเชอร์ หรือบรรยาย อาจารย์บางท่านอาจจะมีชั่วโมงติว บางท่านจะจัดการสอนเป็นกลุ่มเล็กๆ บางวิชาอาจจะมีปฏิบัติการ บางวิชาอาจารย์อาจกำหนดหัวข้อให้นักศึกษาไปศึกษาหาข้อมูลทำรายงานเสนอ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ นักศึกษาบางคนอาจจะพอทราบมาพอสมควรบ้างแล้ว แต่สิ่งที่นักศึกษาควรจะทำให้ความเข้าใจเพิ่มเติม นั่นคือนักศึกษาทราบหรือไม่ว่านักศึกษาคาดหวังอะไรจากการบรรยาย และอาจารย์คาดหวังอะไรจากตัวนักศึกษา

2. การสอนบรรยาย

ในการบรรยายของอาจารย์แต่ละท่าน ในแต่ละชั่วโมง อาจจะสร้างอารมณ์และความรู้สึกที่หลากหลายเกิดขึ้นในตัวนักศึกษา บางครั้งนักศึกษาจะรู้สึกว่าการบรรยายของอาจารย์สอนน่าเบื่อที่สุด บางครั้งอาจารย์ก็สอนสิ่งที่สับสน บางครั้งอาจารย์สอนน่าสนใจ น่าตื่นเต้น อารมณ์ที่เกิดขึ้นเหล่านี้...นักศึกษาเชื่อหรือไม่มักจะมีสาเหตุมาจากตัวนักศึกษาเอง นักศึกษาได้เตรียมตัวพร้อมหรือไม่สำหรับการเข้ารับการบรรยายของอาจารย์ในชั่วโมงนั้น ๆ

จุดประสงค์ของการสอนบรรยาย

- เพื่อแนะนำเนื้อหารายวิชา และขอบเขตเนื้อหาที่อาจารย์จะครอบคลุมถึง
- เพื่ออธิบายประเด็นที่สำคัญของวิชา
- ชี้แนะ และกระตุ้นให้นักศึกษาสนใจเรียนรู้ และมีแนวคิด
- เพื่อแนะนำหนังสืออ้างอิงที่เกี่ยวข้องกับวิชานั้น ๆ

วิธีการเรียนแบบบรรยาย

ขอให้นักศึกษาลองพิจารณาหัวข้อต่อไปนี้แต่ละข้อ และลองย้อนพิจารณาดูว่ามีข้อใดบ้างที่นักศึกษาอาจจะต้องนำมาปรับใช้เพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ของนักศึกษา

นักศึกษามาเรียนตรงเวลาหรือไม่

การเข้าเรียนสาย ไม่เพียงแต่เป็นการเสียมารยาท แต่ยังเป็นการรบกวนสมาธิของคนที่กำลังเรียนและอาจารย์ที่กำลังสอน นอกจากนี้ นักศึกษายังพลาดโอกาสที่จะได้รู้ว่าวันนี้อาจารย์จะสอนครอบคลุมเนื้อหาโดยภาพรวมอย่างไรบ้าง ทั้งนี้เพราะอาจารย์หลายท่านที่เดี๋ยวมักจะแนะนำเนื้อหาที่จะสอนในช่วงต้นชั่วโมง ซึ่งความรู้ตรงนี้จะช่วยให้นักศึกษาได้ทราบกรอบของเนื้อหาที่อาจารย์จะบรรยายได้ล่วงหน้า

นักศึกษานั่งแถวหน้าห้องบรรยายหรือไม่

สำหรับห้องบรรยายขนาดใหญ่ การนั่งใกล้หน้าห้องจะช่วยให้ นักศึกษาเห็นข้อความบนกระดานหรือแผ่นสไลด์ได้ชัดเจนมากกว่าคนอื่น นอกจากนี้การนั่งข้างหน้าจะช่วยให้ นักศึกษาได้เห็นสีหน้า ท่าทาง และ น้ำเสียงของอาจารย์ ซึ่งอาจเป็นคำพูดหรือท่วงทีกริยา หรือน้ำเสียงที่อาจารย์ เน้นบอกจุดสำคัญในเนื้อหาที่กำลังสอน และแน่นอนจากสิ่งเหล่านี้อาจทำให้ นักศึกษาสามารถเดาความคิดอาจารย์ได้ว่าอาจารย์จะออกสอบเรื่องใดบ้าง

นอกจากนี้การนั่งฟังบรรยายบริเวณแถวหน้า อาจช่วยเป็นการบังคับ ตัวเองทางอ้อมให้ตั้งใจฟังคำบรรยาย เพราะอยู่ในจุดที่ทุกคนมองเห็นได้ชัดเจน หลับก็ไม่ได้ ง่วงก็ไม่ได้ ซึ่งกลายเป็นผลดีต่อตนเองในที่สุด

นักศึกษาเตรียมตัวล่วงหน้าหรือไม่

การอ่านเรื่องที่อาจารย์จะสอนมาล่วงหน้า จะช่วยให้นักศึกษาจับ เนื้อหาการบรรยายได้ง่ายขึ้น เพราะนักศึกษาได้ทำความเข้าใจมาบ้างแล้ว นักศึกษาอาจจะอ่านแล้วรู้เรื่องบ้าง ไม่รู้เรื่องบ้าง แต่อย่างน้อยคำที่อาจารย์ได้ กล่าวถึงหรือเนื้อหาบางตอนนักศึกษาได้คุ้นเคยมาบ้างแล้ว ดังนั้นเมื่ออาจารย์ บรรยาย นักศึกษาจะจับใจความได้รวดเร็ว比别人ๆ

นักศึกษาตื่นตัวตลอดเวลาของการฟังบรรยายหรือไม่

อัตราความเร็วในการฟังจะเร็วเป็น 4 เท่าของการพูด ดังนั้นช่วง ท่างของเวลาระหว่างการฟังและสิ่งที่อาจารย์จะพูดต่อไปนั้น ขอให้ นักศึกษา ใช้เวลาตรงนี้อย่างมีค่า เช่นสองเชื่อมโยงข้อความที่อาจารย์ได้พูดมาแล้ว สรุปลเป็นระยะๆ ชิดเส้นใต้ทำที่เป็นจุดสำคัญ (Key point), สงสัยอะไรจดไว้, มีความคิด (idea) อะไรบ้างเกิดขึ้นในขณะนั้นให้จดเอาไว้

นักศึกษาสังเกตการเปลี่ยนน้ำเสียง และความเร็วในการพูดของอาจารย์หรือไม่

อาจารย์บางท่าน เวลาเอ่ยถึงข้อความตอนที่สำคัญ อาจารย์จะพูดช้าๆ และชัดเจน บางท่านจะพูดเสียงดัง และพูดอย่างเร้าใจมีชีวิตชีวา ให้นักศึกษาพยายามสังเกตวิธีการสอนของอาจารย์แต่ละท่าน หากสังเกตให้ดี แล้วนักศึกษาอาจจะเก็งคำถามที่อาจารย์จะออกสอบได้ง่ายขึ้น

นักศึกษาคบบรรยายได้ดีหรือไม่

- การจดคำบรรยาย ไม่ใช่การประจบความเร็วในการจดคำบอก อย่างจดทุกคนพูดที่อาจารย์พูด ใช้เวลาเพียงเล็กน้อยในการเขียน แต่ตั้งใจฟัง และจดให้ได้ใจความ
- สรุปย่อเป็นระยะๆ และย่ออย่างมีความหมาย
- เพิ่มประสิทธิภาพการจดคำบรรยายโดย
 - กำหนดคำย่อ และใช้อย่างสม่ำเสมอ มิฉะนั้นจะลืมไปว่าคำย่อนั้นแปลว่าอะไร
 - พยายามเขียนอักษรง่ายๆ และเร็ว ไม่ต้องเล่นตัวอักษรมากนัก
 - เขียนให้อ่านง่าย เช่นถ้าเขียนหนังสือเอนให้เอนไปข้างใดข้างหนึ่งอย่าเขียนโยเยจนแนวบรรทัดสับสน

นักศึกษาทบทวนวิชาที่เข้าเรียนมาแล้วบ้างหรือไม่

นักศึกษาควรทบทวน และจดบันทึกใหม่ที่ถูกต้องและสมบูรณ์ทันที หลังจากการบรรยาย โดยที่เรื่องราวเนื้อหาอันยังสดใหม่ ในความทรงจำ นอกจากนี้ควรจะได้ตรวจสอบบ้างว่า อาจารย์แนะนำหนังสือและเอกสาร อ้างอิงอะไรบ้าง เพื่อไปหาอ่านเพิ่มเติม

นักศึกษาทบทวนบทเรียนที่ผ่านมา ก่อนจะเข้าฟังบรรยายชั่วโมงใหม่หรือไม่

นักศึกษาควรจะได้ทบทวนเนื้อหาวิชาที่เรียนมาเป็นระยะๆ เพื่อจะได้รื้อฟื้นความจำ และเพื่อที่จะได้ต่อเนื่องกับบทที่จะเรียนต่อไป มิฉะนั้นก็จะเรียนถึงปลายเทอม นักศึกษาก็จะลืมสิ่งที่เรียนมาเมื่อต้นเทอมจนหมด

การสอนแบบกลุ่มย่อย

ในปัจจุบันเชื่อกันว่า การเรียนการสอน ที่เน้นตัวบุคคลจำเป็นมากในการยกระดับการศึกษาของนักศึกษา และแนวทางการเรียนการสอนแบบนี้จำเป็นต้องอาศัยการสอนแบบกลุ่มย่อย

วิธีการเรียนแบบกลุ่มย่อย

● การเตรียมตัว

- ควรจะศึกษาหัวข้อต่างๆ ของวิชาที่เรียนก่อน
- อ่านล่วงหน้าหรือพยายามจดข้อปัญหา ข้อสงสัย
- ลองคิดทำความเข้าใจเนื้อหา และลองตั้งคำถาม
- เตรียมคำถามที่จะถามในห้องเรียน
- ทบทวนสิ่งที่ได้ทำไปแล้วในชั่วโมงเรียนที่ผ่านมา

● การมีส่วนร่วมในกลุ่มย่อย

- ควรตรงต่อเวลา เพราะการมาสายทำให้คนในกลุ่มต้องรอและเป็นการรบกวนชั้นเรียน
- ตั้งใจฟัง ความคิดเห็นของคนอื่น และจดบันทึกไว้
- ถ้านักศึกษารู้สึกตื่นเต้นในการพูด ให้ลองจดข้อคำถามหรือความเห็นของตนเองไว้ก่อน เพื่อให้มั่นใจ เมื่อถามหรือแสดงความคิดเห็น การร่างคำพูดไว้ล่วงหน้าทำให้เราพูดได้ตรงประเด็น
- ถามเมื่อมีข้อสงสัยหรือข้อข้องใจ

- กล้าแสดงความคิดเห็นโต้แย้งอย่างสุภาพ ไม่เป็นการลง
ภูมิอาจารย์หรือคนร่วมกลุ่ม
- เสนอความคิดเห็นของตนเอง ซึ่งเกิดจากการอ่านเตรียมมา
ล่วงหน้า
- ไม่ชี้ชวนหรือบังคับให้ผู้อื่นต้องยอมรับความคิดของ
นักศึกษา
- ไม่ควรพูดหรืออภิปรายเพียงคนเดียว ควรจะให้โอกาสกับ
ผู้อื่นโดยเฉพาะกับคนขี้อาย ได้มีโอกาสพูด
 - พยายามช่วยกลุ่มให้อภิปรายได้ตรงประเด็น และได้ผลโดย
 - สรุปสาระของสิ่งที่ได้อภิปรายเป็นระยะ
 - ย้ำจุดที่สำคัญ
 - พุดทวนจุดประสงค์ ของการอภิปรายครั้งนี้
 - ถามคำถามที่จะช่วยให้เกิดความชัดเจน มีจุดมุ่งหมาย
เฉพาะเจาะจง หรือนำการอภิปรายไปในแนวทางอื่น
เพื่อให้การอภิปรายคืบหน้า
- การติดตาม
 - ติดตามโดยการดูข้อมูลสะท้อนกลับ เพื่อให้ทราบว่าจะ
ปรับปรุงงานกลุ่มอย่างไร เช่น พยายามทำความเข้าใจกับจุดบกพร่องที่เกิดขึ้น
และหาทางแก้ไข
 - ทบทวนประเด็นสำคัญและประเด็นที่เกิดขึ้นจากข้อคิดเห็น
ของผู้เรียนเอง
 - อ่านเพิ่มเติม โดยเฉพาะเรื่องที่ตรงกับสิ่งที่ได้ทำไปในกลุ่ม

การสอนแบบทำรายงาน

การเรียนการสอนแบบทำรายงาน ตามหัวข้อที่อาจารย์ได้มอบหมายให้ทำนั้น จะเป็นเรื่องที่บันทึกสภาพจิตใจของนักศึกษาพอสมควรทีเดียว แต่เชื่อหรือไม่ว่าสิ่งที่นักศึกษาได้เรียนรู้จากการทำรายงานนั้นเป็นหัวใจสำคัญต่อกระบวนการเรียนรู้ในชีวิตของนักศึกษามากทีเดียว

จุดประสงค์ของการทำรายงาน

- เพื่อกระตุ้นให้เกิดความคิดเชิงวิเคราะห์ วิจัย และการเรียนรู้อย่างเข้มข้น
- เพื่อให้มีความสามารถในการมองปัญหา หรือข้อโต้แย้งอย่างทะลุปรุโปร่ง และให้นักศึกษาสามารถพัฒนาเสนอความคิดเห็นอย่างน่าเชื่อถือ และอย่างมีประสิทธิภาพ
- เพื่อเพิ่มทักษะในการเขียน พร้อมกับฝึกฝนความชำนาญในการทำงานวิจัย (การค้นหาค้นหาหนังสือในห้องสมุด การทดลองในห้องปฏิบัติการ)
- เพื่อรับการประเมินความสามารถของตนเองในผลงานที่นำเสนอในรูปแบบของคะแนนที่สำคัญคือ นักศึกษาจะได้รู้ตัวว่างานของตนเองมีจุดอ่อนและจุดแข็งอย่างไร

วิธีการเขียนแบบทำรายงาน

ต้องเข้าใจงานที่จะต้องทำให้กระจ่าง

- งานนั้นต้องการศึกษาอะไร Project นั้นต้องการให้เราทดลองอะไร
- ขอบเขตของงานมีมากเท่าไร

การรวบรวมข้อมูล

- เริ่มหาข้อมูลให้เร็วที่สุด เพื่อรวบรวม และเพื่อเป็นแนวความคิด

- เจาะหาแหล่งที่เก็บข้อมูล (ห้องสมุด อาจารย์ผู้สอน internet ประวัติบุคคล ฯลฯ)
- ศึกษาทดลองในหัวข้อที่จำเป็น
- ศึกษาและคัดเลือกข้อมูล

การเตรียมรายงาน

- ทำต้นร่าง (Draft) ของรายงาน
- ทำฉบับจริง

โครงสร้างของรายงาน(Outline)

บทนำ

- ระบุความสำคัญของเนื้อหาที่ต้องการเขียนรายงาน
- วัตถุประสงค์ของการศึกษา (เพื่อตอบคำถามว่าทำไมเราจึงศึกษาเรื่องนี้)
- วิธีการศึกษา/ขอบเขตของรายงาน

วิธีการ

- ระบุวิธีการที่ใช้ในการวิจัย หรือทดลอง พร้อมอุปกรณ์ที่ใช้ ตามลำดับขั้นตอน

เนื้อหา

- จัดเรื่องหัวข้ออย่างเป็นขั้นตอน เพื่อให้ได้ผลอย่างต่อเนื่อง
- เชื่อมความต่อเนื่องระหว่างแนวคิดต่างๆ หรือบทความของแต่ละย่อหน้า เพื่อให้เกิดภาพรวม
- จัดกลุ่มหัวข้อย่อยต่าง ๆ ให้อยู่ภายใต้หัวข้อใหญ่เดียวกัน
- รวบรวมข้อคัดค้าน และข้อสนับสนุน เนื้อหาที่ต้องการศึกษา

ผลการศึกษา และวิจารณ์ผลการศึกษา

- อภิปรายผลที่ได้จากการทดลองหรือค้นคว้า
- วิวิจารณ์ผลที่ได้พร้อมเหตุผลประกอบ

บทสรุป

- สรุปผล
- แสดงความคิดเห็นเพื่อตอบประเด็นคำถาม (เห็นด้วย/ไม่เห็นด้วย/ไม่มีความคิดเห็น)
- เสนอแนะงานที่ควรจะทำต่อไป

การเขียนรายงาน

- คำนึงถึงหลักการเขียนที่ดี ควรทำอย่างไร
- จะแน่ใจว่าข้อความใดก็ตามหากคัดลอกมาจากที่อื่นๆ เครื่องมือใดที่ได้ขอยืมคนอื่น ควรจะต้องได้รับการเขียนขอบคุณ
- เตรียมเขียนเอกสารอ้างอิง

การตรวจทาน

- อ่านทบทวนสิ่งที่นักศึกษาได้เขียนเรียบเรียงเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยทิ้งช่วงห่างสัก 2-3 วัน
- เพิ่มเติม/ตัดทอนให้เหมาะสม
- ตรวจหาข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้น และเตรียมฉบับสมบูรณ์

เอกสารอ้างอิงและคำขอบคุณ

ขณะที่นักศึกษารวบรวมข้อมูลในเบื้องต้น ให้ใส่ใจต่อรายละเอียดในการค้นหาหนังสือในห้องสมุด โดยศึกษาจากวิธีการเขียนเอกสารอ้างอิง ว่าเราจะต้องระบุรายละเอียดอะไรบ้าง การละเลยไม่ใส่ใจในเบื้องต้นจะก่อให้เกิดปัญหา และเสียเวลาภายหลัง เมื่อต้องเขียนเอกสารอ้างอิงในรายงาน

วิธีการเขียนเอกสารอ้างอิงจะต้องเป็นรูปแบบตามที่แต่ละอาจารย์ผู้สอนหรือสถาบันกำหนด วิธีที่ดีที่สุดสอบถามข้อมูลจากอาจารย์หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง

ปรึกษาอาจารย์

ในบางสาขาวิชาอาจจะมีรูปแบบการเขียนรายงานในรายละเอียดแตกต่างกันไปบ้าง นักศึกษาควรปรึกษาอาจารย์ผู้สอนเพิ่มเติม

2. การเสริมสร้างทักษะในการเรียน

เมื่อเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนานปีขึ้น นักศึกษาจะพบรูปแบบการสอนหลากหลายวิธี การรู้จักเสริมสร้างทักษะในการเรียนจะทำให้มีการเรียนรู้ของนักศึกษามีประสิทธิภาพ และหากได้ฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง จะมีผลต่อการพัฒนาตนเองในระยะยาว

เทคนิคการอ่าน

การอ่านตำราเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตำราภาษาอังกฤษนั้น จะเป็นเรื่องยากสำหรับนักศึกษาที่ไม่ได้หัดเตรียมเอาไว้ การหัดอ่านตำราอย่างมีประสิทธิภาพ จะเป็นการเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถในการเรียนได้เป็นอย่างดี ดิมีผู้พยายามแนะนำวิธีการอ่านไว้หลายกลยุทธ์ด้วยกัน เช่น

SQ3R : Survey (สำรวจ) Question (ตั้งคำถาม) Read (อ่าน) Recall (ฟื้นความจำ) และReview (ทบทวน)

PQRST : Preview (อ่านคร่าวๆ ล่วงหน้า) Question (ตั้งคำถาม) Read (อ่าน) Summary (ย่อ) และTest (ทดสอบ)

PAGE : Prepare(เตรียมตัว) Ask(ถาม) Gather (รวบรวม) Evaluate(ประเมิน)

ในบรรดาวิธีต่างๆ ที่กล่าวข้างต้นนี้ นักศึกษาจะเลือกวิธีใดก็ได้ที่เหมาะสมกับตนเอง แต่วิธีที่มีผู้นิยมใช้กันมากได้แก่ SQ3R ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

SQ3R

● Survey (สำรวจ)

- อย่างไร พิมพ์เมื่อไร
 - อ่านคำนำและศึกษาว่าผู้เขียน ต้องการเขียนตำราเล่มนี้เพื่อให้บุคคลกลุ่มใดอ่าน มีจุดประสงค์จะครอบคลุมเรื่องใดบ้าง ผู้เขียนแนะนำวิธีการอ่านหรือไม่
 - เนื้อหาในหนังสือกล่าวถึงอะไรบ้าง
 - อ่านตรรกะนี้ เพื่อหาบทความที่เฉพาะเจาะจง
 - มีภาพประกอบ / แผนภูมิหรือไม่
 - มีการสรุปย่อแต่ละบทหรือไม่
 - มี สัญลักษณ์บ่งชี้ เช่น ขนาดตัวอักษร การขีดเส้นใต้
- ลำดับความสำคัญของการจัดวางหัวข้อซึ่งบ่งบอกถึงระดับความสำคัญของแต่ละหัวข้อ

● Question (ตั้งคำถาม)

- ก่อนอ่านหนังสือ นักศึกษาน่าจะมีคำถามในใจไว้ล่วงหน้าว่าเราจะอ่านหนังสือเล่มนี้ เพื่ออยากรู้อะไร อยากตอบคำถามอะไร
- คำถามเหล่านั้นอาจมาจากห้องเรียน หรืออาจมาจากตัวนักศึกษาเองก็ได้

● Read (อ่าน)

อ่านครั้งที่ 1

- อ่านอย่างรวดเร็วพยายามเจาะหาประเด็นสำคัญของแต่ละบท แต่ละหัวข้อ แต่ละย่อหน้า
- อย่ามัวแต่ขีดเส้นใต้ หรือป้ายปากกาสี ควรทำเครื่องหมายด้วยดินสอและเขียนอย่างเบาๆ

- อย่ามัวแต่จดบันทึก เพราะทำให้สมาธิในการอ่าน
ลดลงอ่านครั้งที่ 2

- อ่านซ้ำอีกครั้ง คราวนี้ทำเครื่องหมายข้อความที่สำคัญ
- รวบรวมประเด็นต่าง ๆ เข้าด้วยกัน
- ลองประเมินเนื้อหา (หากเป็นข้อโต้แย้งให้พิจารณาว่า
อ่านแล้วมีเหตุผลหรือไม่ ข้อมูลที่บอกในหนังสือขัดกับความเป็นจริง หรือไม่
ความรู้ที่นักศึกษาเคยรู้มาหรือไม่)
- สรุปเนื้อหา เพื่อง่ายต่อการรื้อฟื้นความจำในภายหลัง

● Recall (ฟื้นความจำ)

เมื่อสิ้นสุดเนื้อหาของแต่ละบท ทำบันทึกย่อ อย่าย่อชนิดยาว
เกินเหตุซึ่งเป็นการแสดงว่านักศึกษายังจับประเด็นไม่ถูกต้อง

● Review (ทบทวน)

- สำนวนดูหัวข้อ (ชื่อ) ของหนังสือ หัวข้อและเนื้อหาโดย
ย่อของแต่ละบท
- ตรวจสอบว่าเนื้อหาที่มันั้น ตอบคำถามที่นักศึกษามีไว้ในใจหรือไม่
- อ่านอีกครั้ง เพื่อแน่ใจว่าเราเก็บประเด็นสำคัญของ
หนังสือได้หมด
- เติมสิ่งที่ขาดตกบกพร่อง

วิธี SQ3R ดูเสมือนเป็นวิธีที่มีขั้นตอนมากแต่ก็เป็นวิธีที่
จัดการอ่านอย่างเป็นระบบ และได้ผล อย่างไรก็ตามวิธี SQ3R อาจไม่เหมาะ
สำหรับการอ่านหนังสือบางเล่ม มีผู้แนะนำเทคนิคบางอย่างที่ใช้กันในระบบ
คอมพิวเตอร์ ได้แก่ “Scan – Search – Save” มาใช้เป็นเทคนิคการอ่าน
ตำรา

- Scan

ได้แก่การอ่านเนื้อหาอย่างหายาๆ และรวดเร็ว เพื่อจับใจความว่าหนังสือนี้ประกอบด้วยบทใดบ้าง มีบทนำ การเรียงลำดับหัวข้อเป็นเช่นใด มีแผนภูมิ รูปภาพประกอบมากน้อยเพียงใด

- Search

- หาบทที่มีเนื้อหาตรงกับความต้องการ
- หาคำตอบ เพื่อตอบคำถามที่ตั้งไว้
- ทำเครื่องหมาย (ใช้ดินสอ เขียนเบาๆ)
- ศึกษาเนื้อหาในแต่ละย่อหน้าที่ตรงจุดประสงค์

- Save

- เก็บข้อมูล เนื้อหา ของโครงสร้างของแต่ละบท
- จัดเนื้อหาที่สำคัญ

จะปรับปรุงการอ่านให้รวดเร็วขึ้นได้อย่างไร

มีผู้ให้ข้อสังเกตว่า เนื้อหาที่ปรากฏอยู่ในตำรานั้น ประมาณสองในสามเป็นการเขียนตามหลักภาษาเพื่อให้ถูกต้องตามรูปแบบและไวยากรณ์มากกว่าที่จะเป็นเนื้อหาที่แท้จริง ดังนั้นถ้านักศึกษาพะวงต่อการอ่านทุกคำ จะทำให้ความเร็วในการอ่านลดลง การอ่านเร็วไม่ได้หมายความว่า ความเข้าใจ และการจดจำเนื้อหาจะลดลง แต่การอ่านไปหมดทุกวรรคทุกตอนจะทำให้ทั้งสายตา และจิตใจของนักศึกษา ต้องพะวงพะวงกับเนื้อหาที่มากเกินไป การอ่านอย่างมีวินัย มีระเบียบจะช่วยทำให้ประสิทธิภาพการอ่านดีขึ้น นักศึกษาอาจลองใช้วิธีการต่อไปนี้

● หัดเตรียมตัว

- อ่านอย่างกว้างๆ เพื่อจับประเด็นของเนื้อหาที่มีอยู่ในหนังสือ (การมีภูมิหลังเกี่ยวกับเรื่องที่เราอ่านมาบ้างแล้ว จะช่วยให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาได้เร็วขึ้น)

- อ่านอย่างมีประสงค์ ตั้งใจและพยายามอ่านให้ทันตามเวลาที่เรากำหนด วิธีบังคับตนเองไม่ให้อ่านตามสบายชนิดตามใจตน กระทำได้โดยการลากปากกาหรือดินสอชี้ขึ้นไปตามบรรทัด นอกจากนี้จะต้องไม่ให้สิ่งใดรบกวนสมาธิขณะอ่านด้วย

- ละทิ้งนิสัย การอ่านที่ไม่ดี ได้แก่ หยุดที่คำใดคำหนึ่ง โดยเฉพาะ พยายามขยายกรอบของเนื้อหาให้มากขึ้น จะได้เข้าใจประเด็นได้ง่ายขึ้น และอ่านย้อนกลับไปมา วิธีนี้ทำให้เสียเวลา และมีผลทำให้การเชื่อมต่อข้อความไม่ปะติดปะต่อ ทำให้จำเนื้อหาไม่ได้

● พยายามลดความเมื่อยล้าของสายตาโดย

- ตรวจสอบสุขภาพสายตาเสียบ้าง
- ให้หนังสืออยู่ห่างจากสายตาประมาณ 40 เซนติเมตร เพื่อขยายกรอบของการมองเห็น และลดการเคลื่อนไหวของสายตา

● ฝึกฝนตนให้เป็นผู้อ่านขั้นเยี่ยม

- มือข้างหนึ่งให้พลิกหน้ากระดาษ ส่วนมืออีกข้างหนึ่งให้ลากลงมาตามบรรทัดวิธีนี้จะเป็นการควบคุมสายตา ให้เห็นคำที่จะอ่านในแต่ละครั้งมากขึ้น บังคับไม่ให้สายตาจดจ้องอยู่ที่คำใดคำหนึ่ง และยังเป็นการฝึกตนเองให้มีวินัย และมีสมาธิในการอ่านอีกด้วย

- กวาดสายตาไปทั่วทั้งหน้ากระดาษภายใน 5 วินาที นักศึกษาอาจจะคิดว่าไม่ได้อ่านอะไรเลย แต่นักศึกษาจะสามารถจับคำสำคัญได้อย่างรวดเร็ว และถ้าหน้าไหนอ่านยากก็อาจกลับมาอ่านอย่างช้าๆ ได้ในภายหลัง

- ฝึกทำเช่นนี้น้อยวันละ 5 นาที ภายใน 1-2 เดือน นักศึกษาจะพบว่าตนเองสามารถอ่านได้เร็วขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าตัว

เทคนิคการจดคำบรรยาย

- **จดอย่างมีระบบ**

นักศึกษาควรจดงานให้เป็นหมวดหมู่ตามรายวิชา มิใช่ทุกวิชา จดอยู่ในสมุดเล่มเดียวกันหมด ควรมีวันที่และชื่อหัวข้อที่เข้าฟังการบรรยายแต่ละครั้ง

- **จดอย่างมีระเบียบเรียบร้อย**

การจดงานที่เลอะเทอะยุ่งเหยิง ก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายที่จะอ่าน นอกจากนี้ยังทำให้อ่านแล้วเข้าใจยากอีกด้วย เวลาจดงานควรเว้นช่องว่าง อย่าเขียนเต็มไปหมดทั้งหน้า

- **จดอย่างประหยัด**

ประหยัดในที่นี้ หมายถึง การจดเนื้อหาที่สำคัญอาจใช้หมายเลข 1,2,3,4, เข้าช่วยเพื่อเน้นใจความที่สำคัญเหล่านั้น นอกจากนี้ควรใช้การย่อเข้าช่วยอาจเป็นอักษร 1-2 ตัวแรก เช่น

ไฮ = ไฮโดรเจน
↑ = เพิ่มขึ้น

ต.ย = ตัวอย่าง

& = และ
↓ = ลดลง
> = น้อยกว่า

- **เน้นข้อความสำคัญ**

การป้ายปากกาสี เพื่อเน้นข้อความที่สำคัญนั้นควรกระทำต่อเมื่อนักศึกษาอ่านจบแล้ว หากอ่านไปป้ายปากกาสีไป จะทำให้เน้นประอะไปหมดทั้งหน้า ทั้งข้อความที่สำคัญและไม่สำคัญ

เทคนิคการสอบ

● การเตรียมตัวก่อนสอบ

- ศึกษาและทบทวนบ่อย ๆ เพื่อให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ การดูหนังสือวินาทีสุดท้าย เป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยงเป็นที่สุด
- อ่านสมุดที่จดบันทึกไว้อย่างตั้งใจ ขณะที่อ่านไปให้นึกถึงคำถามที่อาจจะเกิดขึ้น แล้วลองตอบ
- ทบทวนอย่างมีจุดประสงค์อยู่ในใจ การทบทวนชนิดเปิดสมุดอย่างสุ่มจะไม่มีประโยชน์ แต่ให้ทบทวนหลักการ (concept) พื้นฐานและจุดสำคัญของเนื้อหา
- ลองดูหนังสือหรือทบทวนกับเพื่อน เพื่อจะได้แลกเปลี่ยนคำถาม – คำตอบ แต่ถ้าคิดว่าตนเองไม่เหมาะกับการทบทวนวิธีนี้ ก็ควรอ่านทบทวนเฉพาะตัวเอง
- ลองสอบถามรุ่นพี่ ๆ เพื่อทราบลักษณะการออกข้อสอบของอาจารย์ (ปรนัย, อัตนัย, ระยะเวลา) นอกจากนี้ควรหาข้อสอบเก่า ๆ หรือสอบถามรุ่นพี่ว่าอาจารย์เคยถามอะไรบ้างหากไม่มีข้อสอบเก่า ให้นักศึกษาลองฝึกตอบคำถามดู และควรต้องตอบภายในเวลาที่กำหนด (เหมือนเช่นการทดลองทำข้อสอบเก่าในการสอบเอ็นทรานซ์)
- พักผ่อนให้เต็มที่ก่อนวันสอบ ไม่ใช่ดูหนังสือจนสว่าง เพราะจะมีผลทำให้สมองของนักศึกษาทำงานได้ไม่เต็มที่
- 1 สัปดาห์ก่อนกำหนดสอบได้ ควรจะได้ตรวจสอบเกี่ยวกับวิชาสอบ ระยะเวลาที่สอบ สถานที่สอบให้แน่นอน มีนักศึกษาจำนวนไม่น้อยเลยที่ไปสอบผิดวิชา ผิดวัน
- คืนก่อนสอบ เตรียมอุปกรณ์ให้พร้อม หรืออาจทบทวนอีกเล็กน้อย ไม่ใช่เริ่มอ่านในสิ่งใหม่ ๆ ในคืนนี้

- อย่าเครียด ทำจิตใจให้สบาย ถ้านักศึกษาเตรียมตัวมาดีแล้วไม่ควรจะกังวลต่อสิ่งใดแต่หากเตรียมตัวไม่ดีพอ ความกังวลนี้จะยิ่งทำให้เหตุการณ์เลวร้ายหนักเข้าไปอีก
- ในวันสอบ ควรไปถึงห้องสอบก่อนเวลา แต่อย่าไปถึงก่อนเวลามากเกินไป

ข้อควรปฏิบัติในระหว่างการสอบ

- **ตั้งใจอ่านคำสั่งให้ดี** : นักศึกษาบางคนทำข้อสอบจนเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงหันมาอ่านคำสั่ง และพบว่าสิ่งที่ตนทำไปนั้นผิดไปจากคำสั่งที่ปรากฏ นอกจากนี้นักศึกษาจะต้องใส่ใจกับอาจารย์ผู้คุมห้องสอบด้วย เพราะบางครั้งมีการเติมข้อความบางข้อความที่เป็นประโยชน์ต่อผู้สอบ หรือมีการแก้คำผิดหรือการบอกให้เติมคำตอบลงในกระดาษพิเศษที่แยกต่างหากออกไป

- **เลือกข้อสอบอย่างระมัดระวัง** : อ่านข้อสอบอย่างระมัดระวังทั้งหมดและเลือกตัดสินใจว่าจะทำข้อใดก่อน

- พิจารณาถึงความต้องการของอาจารย์ที่จะให้ท่านตอบ เช่น “อธิบายพอสังเขป” “อธิบายอย่างละเอียด” “จงให้ความหมาย” “จงเปรียบเทียบ” “จงวิเคราะห์” เป็นต้น

- **ระมัดระวังเรื่องระยะเวลาที่กำหนด** : อย่าเสียเวลามากในการทำข้อสอบบางข้อ ท่านจะต้องแบ่งเวลาสอบแต่ละข้อให้ดีโดยดูจากคะแนน นอกจากนี้ควรมีเวลาสำหรับการตรวจดูความเรียบร้อยก่อนส่งกระดาษคำตอบ

- **วางโครงร่างเนื้อหาที่ท่านจะตอบ** : ก่อนตอบคำถามแต่ละข้อ พยายามนึกถึงประเด็นสำคัญ จดประเด็นเหล่านั้นลงในกระดาษคำตอบอย่างเป็นระเบียบ เพื่อที่เวลานักศึกษาบรรยายคำตอบจะได้ไม่

หลังลิ้มประเด็นสำคัญที่ควรจะต้องตอบเหล่านั้น อีกทั้งในกรณีที่หมดเวลาอย่างน้อยนักศึกษาก็แสดงให้เห็นอาจารย์ได้ทราบถึงความรู้ที่นักศึกษามี แต่ไม่ทันตบนักศึกษาอาจจะได้คะแนนเพื่อมาบ้างก็ได้

- **เขียนให้อ่านออก :** เขียนให้เร็ว แต่ต้องให้อ่านออก การเขียนขยุกขยิก เขียนอ่านยาก ทำให้อาจารย์ผู้ตรวจข้อสอบต้องมานั่งสะกดว่านักศึกษาเขียนอะไรบ้าง ก่อให้เกิดผลเสียมากกว่าผลดี

- **ตอบให้ตรงประเด็นคำถาม :** อย่าบรรยายชนิด “น้ำท่วมทุ่งหาผักบุ้งไม่เจอ” สิ่งที่อาจารย์ต้องการคือ คุณภาพของคำตอบ ไม่ใช่ปริมาณความยาวของคำตอบ การเขียนบรรยายมากมาย แต่ไม่เน้นประเด็นคำตอบให้ดี แสดงว่านักศึกษาไม่รู้ว่าคำตอบนั้น หมายถึงอะไร ต้องการคำตอบอะไร และควรระมัดระวังเรื่องภาษาด้วย ควรเขียนคำตอบโดยใช้ภาษาที่ถูกต้อง การสะกดคำ โดยเฉพาะคำ technical term ที่เป็นภาษาเขียน ต้องถูกต้อง ไม่ใช่คำย่อ (ยกเว้นเป็นที่ยอมรับ)

- **อย่ายอมแพ้ :** ถึงแม้จะรู้สึก “หมดหวัง” อย่าตกใจ อย่าออกจากห้องสอบ มิฉะนั้นนักศึกษาจะพลาดโอกาสทั้งหมด แต่ถ้านักศึกษาตั้งใจพยายามรวบรวมสิ่งที่พอจะรู้และนำมาตอบ นักศึกษาอาจจะได้คะแนนบ้าง

- **อย่าลืมนึกว่า** พอนักศึกษาเริ่มเขียน นักศึกษาอาจจะนึกบางสิ่งบางอย่างออกขณะที่ครั้งแรกคิดว่าตัวเองไม่รู้ อย่าออกจากห้องสอบเร็วเกินไป ใช้เวลาที่เหลือให้เป็นประโยชน์ เพื่อให้แน่ใจได้ว่าได้ทำข้อสอบดีที่สุดเท่าที่ทำได้

- **การหมดเวลา :** ให้เหลือเวลาไว้สัก 10 นาที ก่อนส่งกระดาษหรือหมดเวลา เพื่อที่จะได้ตรวจทานคำตอบและคำสั่งให้ดีเสียก่อน เพื่อแก้ไขสิ่งที่อาจเขียนผิดหรือตกหล่น

● **หลังจากการสอบ :** อย่าเสียเวลามากเพื่อไปดูว่าเราผิดตรงไหนบ้าง หากมีวิชาที่จะสอบต่อไป ให้ตัดสินใจเสียมิววิชาที่ได้สอบไปแล้วเสียก่อน ให้หันมาใช้เวลาเพื่อตั้งหลักดูวิชาใหม่ เมื่อได้ผ่านการสอบทุกวิชาแล้ว จึงค่อยย้อนกลับมาพิจารณาว่าเราผิดข้อใดบ้าง และคำตอบที่ถูกต้องคืออะไร จะได้ไม่ผิดพลาด ในภายหลัง

เทคนิคการจำ

วิธีปฏิบัติ 10 ข้อ เพื่อเพิ่มพูนความจำในบทเรียน มีดังนี้

1. ตั้งใจและเอาใจใส่ขณะเรียนในชั้น

การจะทำอะไรก็ตามให้ได้ดี นักศึกษาต้องสนใจสิ่งนั้นเสียก่อน หากความสนใจยังไม่เกิดขึ้นในขณะเดียวกันยังมีความรู้สึกเบื่อหน่ายอีกด้วย นักศึกษาก็ต้องพยายามสร้างความสนใจขึ้นมาได้ เช่น

- หาเพื่อนคู่คิด เพื่อปรึกษาหารือในวิชาที่เรียน
- ทำความรู้จักอาจารย์ที่สอนให้มากขึ้น
- ฝึกทำงานในห้องปฏิบัติการหรือหาความรู้ให้มากขึ้น
- หาวิธีการที่จะทำให้หัวข้อเรื่องที่เรียนมีชีวิตชีวามากขึ้น

2. ฟังอาจารย์สอนเข้าใจ

ถ้าเข้าใจแล้ว จะจำได้อย่างไร เพราะหากท่องจำเป็นนกแก้ว นกขุนทอง ชั่วครั้งชั่วคราวก็จะลืมนอกจากนี้ ถ้าเข้าใจผิดตั้งแต่ครั้งแรก และจำสิ่งที่ผิดไว้ในสมอง จะทำให้รบกวนการจำสิ่งที่ถูกต้องในภายหลัง การเข้านี้ต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้ ลึกซึ้ง สามารถจะถอดออกมาเป็นคำพูดของนักศึกษาเองได้ วิธีทดสอบอาจจะทำโดยการอธิบายให้เพื่อนฟัง ถ้าเพื่อนเข้าใจ แสดงว่านักศึกษาประสบผลสำเร็จในการเรียนและความเข้าใจ

3. รวบรวมเนื้อหาอย่างมีระบบ และมีความหมาย

เพื่อเป็นการทดลอง ขอให้นักศึกษาศึกษาตัวอักษร 2 กลุ่มนี้ จากนั้นให้สังเกตว่า มีอักษร x และ o อย่างละกี่ตัว

กลุ่มที่ 1

xxoo ox oo xo

xo xo ox xo xx

กลุ่มที่ 2

ooooo xxxxx

ooooo xxxxx

โดยปกติคนเราสามารถจำสิ่งต่าง ๆ ได้เพียง 5-7 อย่างเท่านั้นในช่วงเวลาหนึ่ง

เทคนิคของการจำที่ดีวิธีหนึ่ง คือ การจัดรวบรวมให้เนื้อหาที่มีประมาณ 25 อย่าง ให้มารวบรวมเป็นกลุ่มก้อนเพียง 5 กลุ่ม นักศึกษาก็จะจำได้ง่ายขึ้นเช่น อาจแบ่งเป็นกลุ่ม เช่น อาหารประเภท เนื้อ ผัก – ผลไม้ เครื่องดื่ม

หรืออาจจะนำอักษรตัวแรกของแต่ละคำ มาวางเรียงให้เป็นคำคำเดียว หรือมาทำเป็นประโยค ก็ได้ และถ้าเป็นไปได้ อย่าให้มีคำย่อยเกิน 7 คำในแต่ละกลุ่ม เพราะจะทำให้จำยากขึ้น

ตัวอย่างที่ 1 : กรดอะมิโน cystine มีโครงสร้าง –s-s- (disulphide bond) ส่วนกรดอะมิโน cystine มีโครงสร้าง SH- (Sulphydryl) ทำอย่างไร เราจึงจะจำได้ง่ายและไม่สับสน

มีผู้เสนอว่า : cystine (อ่านว่า ซีสทิน) ออกเสียงตัวท้ายว่า ติน (เท้า) และในเมื่อทุกคนมี 2 ติน กรดอะมิโน cystine จึงต้องมี Sulfur 2 ตัว (S-S)

ตัวอย่างที่ 2 : Essential amino acid ได้แก่ Valine, Isoleucine, Lysine, Histidine, Tryptophane, Phenylalanine, Threonine, Methionine และ Leucine

มีผู้เสนอวิธีท่องเป็นคำภาษาอังกฤษปนไทย : สมมติว่ามีเพื่อนชื่อ Va (วา) ให้บอกกับ “วา” ดังนี้ “Va , I like his try phe (ทริฟฟี – ยาแก้หวัด) three เม็ดเร็ว ๆ ” ลองจำดูซิว่า จะจำได้ง่ายขึ้นไหม

หรือลองดูประโยคนี้ : I try to learn and feel his the letters met valuable (Isoleucine , Tryptophane, Lysine, Phenylalanine, Histidine, Threonine, Leucine, Methionine ,Valine)

4. สร้างมโนภาพ

พวกเราส่วนใหญ่จะจำได้ดีขึ้น โดยการมองเห็นมากกว่าการอ่าน หรือการได้ยิน ดังนั้นสิ่งที่เรียนมานี้เรามาทำเป็นแผนภูมิ หรือวาดเป็นรูปได้หรือไม่ ถ้าจะต้องเรียนเกี่ยวกับบุคคลในประวัติศาสตร์ วาดภาพคนที่จะต้องท่องจำขึ้นมา จัดภาพนี้ขึ้นในสมองจะช่วยให้เกิดมโนภาพ และให้จดจำได้ง่ายขึ้น

5. สร้างความเชื่อมโยง

หากนักศึกษาสามารถเชื่อมโยง สิ่งที่เราเรียนมาใหม่กับสิ่งเก่าที่เคยรู้เรื่องมาแล้ว ก็เหมือนกับการจัดแฟ้มข้อมูลบรรจุไว้ในความจำ หากจะต้องจำสิ่งใหม่ ลองถามตัวเอง

- สิ่งนี้เหมือนบางอย่างที่เราเคยรู้หรือไม่
- ตัวเลขนี้คล้ายคลึงกับตัวเลขที่เราเคยรู้หรือไม่

บางครั้งสถิติจะเห็นว่า เทคนิคการจำอาจต้องใช้หลายวิธีผสมผสานกัน เช่น ใช้การเชื่อมโยง การจัดกลุ่ม การวาดภาพในใจ ความตั้งใจ ฯลฯ (ลองทดสอบตัวเอง : วิธีจำหมายเลขโทรศัพท์ ที่จอดรถ รหัสประจำตัว)

6. รวบรวมข้อมูล

ความทรงจำมี 2 ประเภทคือ ความจำชั่วคราวระยะสั้น ซึ่งเป็นการจำเพียงไม่กี่วินาทีถึงไม่กี่นาที ส่วนอีกชนิดหนึ่งคือ ความจำถาวร ซึ่งเป็นความจำที่ฝังลึกเป็นเวลายาวนาน

ข้อมูลใหม่ ๆ ที่นักศึกษาได้รับในแต่ละชั่วโมงเรียน จะต้องการเวลาสำหรับซึมซับเข้าสู่ระบบความจำ ถ้ามีข้อมูลมาก ๆ เราคงซึมซับเก็บ

เอาไว้ได้ยาก ในแต่ละวันนักศึกษาจะได้รับข้อมูล (ที่จะต้องจำ) จากอาจารย์ตลอดเวลา ควรหาวิธีรวบรวมจัดข้อมูลให้เข้าที่เข้าทางเสียใหม่ เช่น

- จัดบันทึกในห้องเรียน
- ถามคำถามในห้องเรียน
- ทบทวนสิ่งที่จัดบันทึก
- ในแต่ละหัวข้อ ถ้าอ่านและตั้งคำถามได้ให้จดไว้ขอบ

กระดาก

- จับประเด็นคำบรรยายของอาจารย์
- วาดภาพในใจ และพยายามอธิบายกับตัวเอง

7. พุดปากเปล่า

เคยจำได้ไหมว่า สมัยที่นักศึกษาเรียนชั้นอนุบาล – ประถม นักศึกษาถูกบังคับให้ท่องสูตรคูณ ลองเอาวิธีนี้มาใช้มหาวิทยาลัยกันบ้าง

การพุดปากเปล่ากับตัวเอง มีผลดี

- เมื่อรู้ตัวว่าจะต้องอธิบายสิ่งใดก็ตามด้วยคำพูดของตนเอง จะทำให้นักศึกษาดังใจทำงานมากขึ้น (นี่เป็นข้อหนึ่งของเทคนิคการจำ ตั้งใจจะจำ)

- เมื่อหุ่ได้ยิน ข้อมูลนี้ก็ส่งไปยังสมองเพื่อจดจำสิ่งที่ได้ยิน แสดงว่าขณะนี้นักศึกษากำลังใช้สมองเพื่อฝึกความจำ

- เมื่อนักศึกษาอ่านเนื้อหาในแต่ละตอน ลองหยุดและพุดออกมา นักศึกษาจะเห็นว่า การเข้าใจสิ่งที่อ่านและการอธิบายออกมาเป็นคำพูดนั้นแตกต่างกัน ถ้าสามารถอธิบายออกมาได้ แสดงว่านักศึกษาเข้าใจ

- การฝึกพุดปากเปล่า อาจอาศัยการจดบันทึกคำที่สำคัญเพื่อเป็นเครื่องมือช่วยจำ หรืออาจอาศัยเพื่อนผลัดกัน ถาม-ตอบ ฯลฯ

8. รู้จักเลือก

- ความสามารถในการจดจำมีขีดจำกัด นักศึกษาไม่สามารถจดจำเนื้อหาทั้งหมดที่เรียนมา นักศึกษาอาจถาม แล้วผลควรทำอย่างไร คำตอบคือ นักศึกษาควรต้องรู้จักเลือกว่าเนื้อหาใดสำคัญมีค่าควรต่อการจดจำเลือกอย่างไร

- เวลาอ่านหนังสือในหัวข้อที่อาจารย์มอบหมาย ลองสำรวจดูให้ติก่อนจะอ่าน หัวข้อ ภาพกราฟ หนังสือตัวชี้

- ม ส่วนสรุปท้ายบท และหากมีคำถามท้ายบท คำถามนั้นถามเกี่ยวกับสิ่งใดบ้าง สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้สามารถบอกเป็นนัยได้ถึงประเด็นสำคัญที่ควรจำ

- ระหว่างฟังบรรยาย อาจารย์ได้พูดเน้นพูดย้ำอะไรบ้าง สังเกตท่าทางอาจารย์ เอกสารประกอบที่อาจารย์แจกให้ สิ่งที่อาจารย์เขียนบนกระดานหรือแผ่นใส

- ทำตัวเหมือนเป็นอาจารย์ผู้ออกข้อสอบ ถามตัวเองว่า “ถ้าเป็นออกข้อสอบ เราจะถามเรื่องอะไรดี”

9. รู้จักกระจายเวลา

ปกติคนเราจะจำได้ดี เมื่อเริ่มชั่วโมงสอน หรือหัวข้อแรกๆ และจากนั้นจะจำได้น้อยลงมา จนถึงช่วงท้าย ๆ ของการสอนจะเริ่มจำได้ดีขึ้น และจะจำไม่ได้มากที่สุดตอนช่วงกลางๆ ของการสอนถ้าเรียนวันละ 1 ชั่วโมง ช่วง 20 นาที และ 20 นาทีสุดท้าย จะสามารถจดจำได้ดี ถ้าเป็นเช่นนี้ก็คงไม่มีปัญหาอะไรมากนัก หรือถ้าเรียนตั้งแต่ 8 ชั่วโมง ถึงเที่ยง วันละ 4 ชั่วโมง โดยช่วงบ่ายมีปฏิบัติการก็คงยังไม่กะไรนัก แต่ถ้าต้องเรียนวิชาการบรรยายทั้งวัน คราวนี้คงมีปัญหามีปัญหาเหมือนกันลองทดลองวิธีการต่อไปนี้

- เนื่องจากช่วงกลางวันชั่วโมงสอน เป็นช่วงที่จำได้น้อยที่สุด ดังนั้นควรพยายามใส่ใจ สนใจต่อการสอนของอาจารย์ในช่วงกลางวันนี้ให้มากที่สุด
- ช่วงว่าง 10 นาทีก่อนชั่วโมงเรียน (หากมีเวลา) ลองทบทวนเนื้อหาของวิชานั้นที่เพิ่งเรียนผ่านไปแล้วก่อนเข้าห้องเรียน
- ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เช่น อ่านทบทวนเนื้อหาของบทเรียน จดคำถาม หรือทำเครื่องหมายในแต่ละส่วนของบทเรียน วิธีนี้นักศึกษาจะอ่านครั้งละนิดหน่อย ไม่หนักเกินไป
- อ่านคำบรรยายที่จดมาทันที ก่อนและหลังชั่วโมงเรียน

10. ต้องมีพื้นฐาน (Background)

ลองนึกดูว่า นักศึกษาเก่งทางใดบ้าง เช่น ฟุตบอล วาดภาพ คอมพิวเตอร์ เย็บปักถักร้อย ทำอาหาร นักศึกษาจะเก่งขึ้นมาไม่ได้ หากไม่รู้จัดหัดทำ (ปฏิบัติ) มาก่อน ดังนั้น ถ้านักศึกษาเรียนคณะสัตวแพทยศาสตร์ เมื่อฟังเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการสัตว นักศึกษาย่อยเข้าใจได้ดีกว่านักศึกษาคณะอื่น แสดงว่าการมีพื้นฐานของวิชาจะทำให้จดจำได้ง่ายขึ้น ลองทดลองวิธีการต่อไปนี้ :

- ก่อนจะอ่านที่อาจารย์มอบหมาย ให้ทบทวนข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว
- ดูหนังสือ หัวข้อ รูปภาพ บทสรุป ก่อนลงมืออ่าน
- ตั้งคำถามตนเองว่ามีความรู้ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับเนื้อหาในหนังสือมากน้อยเพียงใดก่อนลงมืออ่าน
- ก่อนเข้าชั้นเรียนฝึกทำแบบฝึกหัด และอ่านล่วงหน้า จะช่วยปูพื้นฐานให้มีความรู้ความเข้าใจได้ดีขึ้น

- วิชาพื้นฐานที่ต้องเรียนมาก่อน (Prerequisites) จะทำให้นักศึกษาสามารถเรียนวิชาต่อเนื่องได้อย่างดี ดังนั้นไม่ควรข้ามขั้นตอน

เทคนิคการเขียน

การฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้เขียนที่ดี มีองค์ประกอบดังนี้

- **การวางเนื้อเรื่อง**

- ผู้เขียนจะต้องค้นคว้าข้อมูลในเรื่องที่ต้องการเขียน เพื่อให้ได้เนื้อหาที่เจาะลึก

- กำหนดรูปแบบของงานเขียน ตั้งแต่โครงเรื่อง เนื้อหา หัวข้อ ระดับของภาษาเขียนที่ต้องการสื่อ (เช่น ใช้ภาษาง่าย ๆ ภาษาทางการ ภาษาวิชาการ ฯลฯ)

- กำหนดประเด็นสำคัญของงานเขียน ว่าต้องการชี้แจงสาระใดเป็นหลัก

- **การสร้างความคิดเชิงวิเคราะห์ / วิวิจารณ์**

- รู้จักคิด / วิเคราะห์ ข้อมูลและเนื้อหาของเอกสารต่าง ๆ ที่ค้นคว้าเพื่อจะเขียน
- รู้จักตั้งประเด็น เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้

- **การมีความคิดริเริ่ม**

- จากงานค้นคว้าต่าง ๆ ควรนำมาสร้างสรรค์เป็นงานเขียน โดยอาศัยความรู้ประสบการณ์ของตนเอง

- **การสร้างความสอดคล้องต่อเนื่อง**

- ด้านเนื้อหาต้องเป็นเหตุผล เชื่อมโยงซึ่งกันและกันอย่างเป็นระบบ
- ภาษา / ศัพท์ ที่ใช้ต้องสอดคล้องกันทั้งเรื่อง

- ให้ความสำคัญแก่ วรรคตอน ย่อหน้า
- งานเขียนที่ดีต้องมีส่วนของเนื้อหา นำ ส่วนของเนื้อหาสาระ และส่วนสรุป

● ความกระชับรัดกุม

- การใช้ถ้อยคำควรหลีกเลี่ยง : ภาษาเลื่อนลอย จับใจความไม่ได้
- การใช้ศัพท์ซ้ำซ้อน ฟุ่มเฟือย
- การเขียนคลุมเครือ
- การขยายความมากเกินไป

● ความชัดเจน

- กำหนดจุดมุ่งหมาย สาระสำคัญ คำหลักของงานเขียน
- การจัดวางขั้นตอนของเนื้อหา (ประเด็นหลัก ประเด็นรอง) ต้องชัดเจน ไม่เขียนสับสน จับจุดไม่ได้ว่าต้องการเน้นเรื่องใด

● ความเหมาะสม

- ในด้านภาษาควรหลีกเลี่ยง ใช้ภาษาแสลง ภาษาสับถัสนวน ภาษาพูด
- ในด้านผู้อ่าน ต้องสามารถวิเคราะห์ผู้อ่านได้ และใช้ภาษาเขียนให้สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายได้
- ในด้านหลักการใช้ภาษา ควรเขียนหรือใช้ และสะกดคำศัพท์ที่ถูกต้องตามหลักพจนานุกรมโดยเฉพาะคำยากหรือคำที่ยืมภาษาต่างประเทศมาใช้

● การเอาชนะอุปสรรคในการเขียน

- การริเริ่มต้นเขียนมักเป็นเรื่องยาก ดังนั้นต้องหาวิธีที่จะเริ่มงานเขียนให้ได้ด้วยวิธีการต่าง ๆ แล้วแต่บุคคล เช่น ตัดสินบนตัวเอง การบังคับตนเอง หรือการเริ่มทำทีละน้อย
- เมื่อเขียนแล้วติดขัด ควรหยุดพักไปทำงานอื่น หรือปรึกษาคนอื่น

นิสัยการเรียนรู้

ตั้งแต่การเรียนในระดับมัธยม จนเข้ามหาวิทยาลัยนักศึกษาจะต้องทราบเป็นอย่างดีว่า ตนเองมีนิสัยการเรียนรู้เช่นใด นิสัยบางอย่างอาจจะดี แต่บางอย่างอาจจะต้องปรับปรุง ต่อไปนี้ลองให้นักศึกษาพิจารณาตนเองว่ามีนิสัยต่างๆ เหล่านี้หรือไม่

นักศึกษามีนิสัยหมั่นดูหนังสือสม่ำเสมอ หรือมีนิสัยประเภททำงานในวันสุดท้าย

หลายคนคงรู้ดีแก่ใจตนเองว่า การดูหนังสือการทำงานในวินาทีสุดท้ายนั้น มีโอกาสเสี่ยงต่อความผิดพลาดมาก แต่ถึงกระนั้นหลายคนก็ยังยึดถือปฏิบัติอยู่ สำหรับการเรียนในมหาวิทยาลัยนั้นการทำตัวเช่นนี้จะอันตรายมาก ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้พลาดสอบตกในวิชาที่ไม่ควรจะตก เพราะนักศึกษาคิดอยู่เสมอว่าคงมีเวลาพอ แต่เมื่อถึงตอนสอบกลับมีเวลาไม่พอ อ่านไม่ทัน และในที่สุดจะมานั่งเสียใจภายหลังว่า ถ้ามีเวลาอ่านอีกสักนิด คงไม่สอบตกวิชานี้แน่นอน

นักศึกษาชอบดูหนังสือกับเพื่อน หรือชอบดูหนังสือคนเดียว

นักศึกษาบางคนชอบอ่านหนังสือเป็นกลุ่มกับเพื่อนร่วมชั้น การดูหนังสือแบบนี้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับผู้เรียนในกลุ่มว่ามีความมุ่งมั่นในการดูหนังสือเพียงใด ถ้าเพื่อนเป็นคนเอาใจใส่การเรียน ช่วยกันทบทวนตอบข้อสงสัย นักศึกษาก็จะได้ผลประโยชน์จากตรงนี้ แต่ถ้าเพื่อนในกลุ่มเกรงไม่สนใจ

การเรียน เราก็จะพลอยเสียไปด้วย บางคนชอบที่จะดูหนังสือคนเดียว จะกำหนดช่วงเวลาด้วยตนเอง บางคนชอบมุมมองสบายเป็นที่อ่านหนังสือ ไม่ว่าจะเป็นการดูหนังสือแบบใด ให้นักศึกษาทบทวนดูว่าตัวเรา เหมาะกับวิธีใด

สภาพแวดล้อมในการอ่านหนังสือเหมาะสมหรือไม่

บางครั้งบริเวณที่นักศึกษานั่งดูหนังสือมีส่วนทำให้ดูหนังสือแล้วจำได้ง่ายขึ้น การมีอุปกรณ์การเรียน เช่น ดินสอ ปากกา พร้อมหนังสือพจนานุกรม อยู่ใกล้แค่เอื้อม ประกอบกับสภาพแวดล้อมที่ดี มีส่วนช่วยในการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นักศึกษาสามารถอ่านหนังสือในสภาพที่มีเสียงดัง หรือท่ามกลางสิ่งรบกวน หรือนักศึกษาต้องการที่สงบเงียบ

นักศึกษาบางคนดูหนังสือ ท่องจำได้ดี โดยวิฤตเสียหูฟังเพลง บางคนเชื่อว่าดนตรีคลาสสิกมีผลทำให้จิตใจของคนเราตื่นตัว และร่างกายพร้อมจะรับข้อมูลต่าง ๆ ได้ดี ในทางตรงกันข้าม บางคนไม่ชอบให้มีเสียงดังมารบกวนสมาธิ ดังนั้น รสนิยมดนตรีของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกัน ไม่มีประโยชน์ที่จะมาเถียงกันว่าฟังวิทยุขณะดูหนังสือดีหรือไม่ แต่โดยทั่วไปแล้ว ที่สงบเงียบจะช่วยให้เรามีสมาธิกับงานได้มากขึ้น

นักศึกษาอ่านหนังสือแล้วจำได้ดีในตอนเช้า หรือตอนกลางวัน

นักศึกษาบางคนชอบอ่านหนังสือ หรือทำงานในตอนกลางวัน แต่บางคนชอบทำตัวเป็นนกฮูก คือ ชอบตื่นและดูหนังสือได้ดีในตอนกลางคืน จากนั้นจึงจะนอนและตื่นนอนตอนเที่ยงวัน การดูหนังสือไม่ว่าช่วงเวลาไหนของวัน สิ่งที่ต้องพิจารณาคือ การทำให้สอดคล้องกับระบบทำงานของร่างกาย เก็บงานสำคัญที่สลับซับซ้อน (งานใช้พลังงาน) เอาไว้ท่องหรือเอาไว้ทำในช่วงที่ร่างกายตื่นตัวที่สุด เก็บงานที่ใช้พลังงาน (เช่น การพิมพ์ การใช้คอมพิวเตอร์) ในช่วงที่จะทำให้นักศึกษาง่วงนอนหรืออ่อนล้า

ความมุ่งมั่นและสมาธิ

การเรียนวิชาหรือทำงานใดก็ตาม หากขาดความมุ่งมั่นและสมาธิ ผลที่ได้รับจะด้อยกว่าการเพิ่มความมุ่งมั่นและตั้งใจให้มากขึ้น เทคนิคการสร้าง ความมุ่งมั่นให้แก่ตนเอง ประกอบด้วย

- **การมีวินัยกับตนเอง**

การสร้างนิสัยให้เจาะหาเหตุผลให้ได้ไม่ว่าในการเรียนวิชาใด หรือการทำงานใดก็ตามที่นักศึกษาจำเป็นต้องทำ จะช่วยให้สามารถตอบ ตนเองได้ว่าทำไมเราควรทำงานนี้ เมื่อหาเหตุผลได้แล้วนักศึกษาจะพบว่า นักศึกษาสามารถจะทำงานได้อย่างเต็มใจและตั้งใจ

- **การสร้างความรู้สึที่ดีต่อวิชาที่จะต้องเรียน**

ถ้านักศึกษามีความรู้สึที่ดีต่อวิชาใด วิชานั้นเราจะเรียนได้ ง่าย ถ้าหากสิ่งใดมาสร้างพลังใจให้ชอบได้ก็ให้คิดเสียว่า ฟาดินเจาะจงวิชานี้มา ประลองความสามารถของเรา เพื่อดูว่าจะสามารถฟันฝ่าอุปสรรคได้หรือไม่ ต้องยอมรับว่าการเรียนในมหาวิทยาลัยเป็นการทดสอบระดับความสามารถ ของนักศึกษา เป็นการขยายและเพิ่มพูนความรู้ให้เพิ่มขึ้น จึงเป็นสิ่งที่ท้าทาย

- **การไม่ต่อต้านงานที่ได้รับมอบหมาย**

พยายามวิเคราะห์ว่าปัญหาคืออะไร และหาทางแก้ไขปัญหา เหล่านั้นเสียโดยเร็ว สร้างความสนใจขึ้นมา หรือเมื่อใดก็ตามที่คิดอยากจะ drop วิชานั้นๆ ให้ลองคิดว่า หากเราพยายามอีกนิดเดียวแล้วคะแนนดีขึ้น ก็ ไม่ต้องมาลงทะเบียนเรียนวิชาใหม่ ผลที่ได้คุ้มค่างับความพยายาม วิธีนี้จะทำ ให้เกิดความรู้สึกมุ่งมั่นมาก

- **การไม่ผัดวันประกันพรุ่ง**

สาเหตุที่นักศึกษาทำงานล่าช้า ไม่สำเร็จตามกำหนด ดู หนังสือไม่ทัน เพราะเหตุใด

- เตือนตัวเองไว้เสมอว่า ในแต่ละวันเรามีเวลา 24 ชั่วโมง สำหรับดูหนังสือและพักผ่อน นักศึกษาต้องรู้จักแบ่งเวลาสำหรับงานแต่ละชิ้นให้ถูกต้อง

- ทำตารางเวลาให้เห็นอย่างชัดเจนว่า งานแต่ละอย่างจะเริ่มต้นและสิ้นสุดในช่วงใด

- ถ้าเป็นงานชิ้นใหญ่ จงแบ่งย่อยและทำงานให้เสร็จตามขั้นตอน

- หัดทำแผนงานไว้ล่วงหน้า ว่าเราต้องทำอะไรบ้าง ป้องกันมิให้งานหลายชิ้นมาประดับในช่วงปลายของเวลา

- อย่าประมาทคิดว่าเก่ง ใช้เวลาไม่กี่วันก็เสร็จ ถ้าท่านทำงานไม่เสร็จในเวลา ท่านจะเสียความมั่นใจ

- แจ้งให้ผู้อื่นทราบถึงกำหนดเวลาที่งานเสร็จ เพื่อบังคับตนเองทางอ้อม

- ลงโทษตัวเอง หากทำงานไม่เสร็จ งดเที่ยว งดดูหนังดูทีวี เอาเวลาเหล่านั้นมาทำงานให้เสร็จ

- หาสาเหตุ ว่างานที่ทำไม่เสร็จตามกำหนด เป็นงานชนิดใด เป็นเพราะจัดการเวลาไม่เป็น หรือ เพราะเกียจคร้าน หรือ เพราะสาเหตุอื่นๆ

● การหาวิธีแก้ความเบื่อ

- ลองอ่านหนังสือ 50 นาที และพัก 10 นาที โดยลุกไปทำงานอื่นๆ (เช่น ดูทีวี ฟังเพลง หาอาหารรับประทาน)

- หากเบื่อมากๆ หรือรู้สึกเหนื่อยกับการอ่านวิชาใดวิชาหนึ่ง ลองพิจารณาเปลี่ยนวิชา หรือหัวข้อ หลังจากการอ่านไป 1-2 ชั่วโมง หรือเปลี่ยนจากการอ่าน เป็นการเขียนหรืออาจทำงานอย่างอื่นก็ได้

- **นักศึกษาเคยฝึกตนให้มีสมาธิและความมุ่งมั่นหรือไม่**

- อย่านั่งอ่านแต่อย่างเดียว ควรใช้ปากกาหรือดินสอ ชี้สิ่งที่อ่านพบข้อความใดสำคัญก็ให้อ่านเสียงดังออกมา ลองตั้งคำถามบ้างเป็นครั้งคราว ชีตเส้นใต้บ้าง

- ต้องเตรียมตัวเตรียมใจ ที่จะอดทนต่อการทำงานชิ้นนั้นๆ ให้เสร็จเรียบร้อย

- สัญญากับตัวเอง เราจะต้องทำงานนี้ให้เสร็จ

- **หาสภาพสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมกับการดูหนังสือหรือทำงาน**

- พยายามหาสถานที่เหมาะๆ แสงสว่างต้องเพียงพอ ปราศจากการรบกวน แต่ขณะเดียวกันอย่าให้เงียบเกินไปนัก เพราะอาจจะเพลอหลับได้ง่าย

- หลีกเลี้ยงสิ่งต่างๆ ที่จะเบี่ยงเบนความสนใจของเรา เช่น อยู่ให้ห่างจากโทรทัศน์ อย่าหันหน้าไปทางประตู (ทำให้เห็นคนเข้า- ออก) วิธีที่ดีควรจะจัดโต๊ะให้หันหน้าไปทางฝาผนังห้อง

- จัดโต๊ะเก้าอี้ให้สะดวกต่อการปฏิบัติงาน เลือกเก้าอี้ที่นั่งแล้วรู้สึกสบาย แต่อย่าสบายจนเกินไปเช่นกันจะทำให้เพลอหลับได้ง่าย และข้อที่สำคัญที่สุด อย่านั่งอ่านหนังสือบนเตียงนอน อยู่ให้ห่างจากเตียงนอน

- ถ้ามีสิ่งใดมาเบี่ยงเบนสมาธิของเรา เช่น จิตใจหันเหไปคิดถึงปัญหาบางอย่าง หรือความพะวงถึงงานบางอย่างที่ยังทำไม่เสร็จ ให้จดสิ่งที่แวบขึ้นมาในความคิดเหล่านั้นเอาไว้ แล้วบอกตนเองว่าเราจะกลับมาจัดการทำงานนั้นๆ ในภายหลัง ทำงานที่อยู่เบื้องหน้าให้เสร็จเสียก่อน

ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ว่าด้วย วินัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

พ.ศ. 2549

เพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนาให้นักศึกษาให้มีระเบียบวินัย และมีจรรยาบรรณในการประพฤติร่วมกันของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

อาศัยอำนาจตามมาตรา 17 (2) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. 2548 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จึงเห็นสมควรวางระเบียบไว้ ดังนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ว่าด้วย วินัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย พ.ศ. 2549”

ข้อ 2 ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันที่ประกาศเป็นต้นไป

ข้อ 3 ในระเบียบนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายถึง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

“อธิการบดี” หมายถึง อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

“สถานศึกษา” หมายถึง คณะ วิทยาลัย และหน่วยงานในสังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่จัดการศึกษาหรือให้บริการทางการศึกษา วิจัยและฝึกอบรมแก่นักศึกษาหรือผู้รับบริการทางวิชาการ

“หัวหน้าสถานศึกษา” หมายถึง คณบดี ผู้อำนวยการ และหัวหน้าหน่วยงานในสังกัดมหาวิทยาลัย ที่จัดการศึกษาหรือให้บริการทางการศึกษา วิจัยและฝึกอบรมแก่นักศึกษาหรือผู้รับบริการทางวิชาการ

“นักศึกษา” หมายถึง นักศึกษาของมหาวิทยาลัย และผู้มารับบริการทางวิชาการจากมหาวิทยาลัย

“ว่ากล่าวตักเตือน” หมายถึง การให้คำชี้แนะแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้อง ด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษร

“บำเพ็ญประโยชน์” หมายถึง การปฏิบัติงานที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชนในระยะเวลาที่กำหนด

“ภาคทัณฑ์” หมายถึง การดำหนิโทษเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อตักเตือนมิให้กระทำความผิดซ้ำอีก

“พักการเรียน” หมายถึง หยุดการเรียนในช่วงเวลาที่สถานศึกษากำหนด โดยที่ยังคงสภาพการเป็นนักศึกษาอยู่

“ให้ออก” หมายถึง การให้พ้นสภาพนักศึกษาของมหาวิทยาลัย โดยที่มีการออกใบรายงานการศึกษาให้

“คัดชื่อออก” หมายถึง การให้พ้นสภาพนักศึกษาของมหาวิทยาลัย โดยไม่มีการออกใบรายงานผลการศึกษาให้ และไม่มีสิทธิกลับเข้ามาเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยอีก

ข้อ 4 สิ่งที่นักศึกษาพึงปฏิบัติ

4.1 ปฏิบัติตนตามข้อบังคับและระเบียบของมหาวิทยาลัย และสถานศึกษาทุกประการและต้องรักษาวินัยโดยเคร่งครัดอยู่เสมอ

4.2 ต้องแต่งกายตามระเบียบที่มหาวิทยาลัยและสถานศึกษากำหนด

4.3 ต้องแสดงตนเป็นผู้ตั้งใจศึกษาและรับการอบรมอยู่ตลอดเวลา นักศึกษาต้องรักษาความสามัคคีระหว่างกัน และต้องรักษาและพยายามเชิดชูชื่อเสียงเกียรติยศ ของมหาวิทยาลัยและสถานศึกษา

4.4 ต้องประพฤติตนเป็นสุภาพชน มีคุณธรรมและไม่ประพฤติในสิ่งที่น่ามาวิ้งความเสื่อมเสียแก่มหาวิทยาลัยและสถานศึกษา ทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา

4.5 ต้องเชื่อฟังและมีสัมมาคารวะต่อคณาจารย์และบุคลากร

ของมหาวิทยาลัยอีกทั้งต้องปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำตักเตือนที่สั่งโดยชอบ

ข้อ 5 การลงหนักศึกษาให้เป็นอำนาจของหัวหน้าสถานศึกษา

ข้อ 6 การลงโทษนักศึกษา ที่กระทำความผิดวินัยนักศึกษาของสถานศึกษา
และมหาวิทยาลัยมี 5 สถาน ดังนี้

6.1 ว่ากล่าวตักเตือน

6.2 ภาคทัณฑ์

6.3 พักการเรียน

6.4 ให้ออก

6.5 คัดชื่อออก

ข้อ 7 ในกรณีที่มีการลงโทษนักศึกษาตามข้อ 6.1 – 6.3 สถานศึกษา
อาจพิจารณาให้นักศึกษาบำเพ็ญประโยชน์หรือทำกิจกรรมอื่นๆ ที่เป็น
ประโยชน์ต่อสังคมควบคู่ไปด้วยหรือไม่ก็ได้

ข้อ 8 การลงโทษนักศึกษาที่กระทำความผิดวินัยนักศึกษาของสถานศึกษา
และมหาวิทยาลัยหลังจากผ่านการวัดผล แต่ยังไม่ประกาศผลการศึกษา ภาค
การศึกษาสุดท้ายของหลักสูตร และสถานศึกษาเห็นสมควรให้ได้รับการลงโทษ
ข้อ 6.1 – 6.3 สถานศึกษาอาจจะจับการออกไปแสดงผลการศึกษาและ
ใบรับรองใดๆ มีกำหนดเวลาไม่เกิน 3 ปี การศึกษา

ข้อ 9 การลงโทษนักศึกษาที่กระทำความผิดวินัยนักศึกษาของสถานศึกษา
และมหาวิทยาลัยก่อนสำเร็จการศึกษา หรืออยู่ในระหว่างรอการรับ
ประกาศนียบัตรหรือพระราชทานปริญญาบัตรสถานศึกษาอาจจะจับ
ประกาศนียบัตรหรือปริญญาบัตรนั้นได้ มีกำหนดเวลาไม่เกิน 3 ปีการศึกษา

ข้อ 10 ลงหนักศึกษาที่กระทำความผิดวินัยนักศึกษาของสถานศึกษาและ
มหาวิทยาลัย ตามข้อ 6.1 ข้อ 6.2 และ ข้อ 6.3 เป็นอำนาจของหัวหน้า
สถานศึกษา

ข้อ 11 การลงโทษนักศึกษา ที่กระทำความผิดวินัยนักศึกษาของ

สถานศึกษาและมหาวิทยาลัย ตามข้อ 6.4 และ ข้อ 6.5 ให้หัวหน้าสถานศึกษา
นำเสนอให้อธิการบดีเป็นผู้สั่งการ

ข้อ 12 การลงโทษนักศึกษาที่กระทำผิดวินัยนักศึกษาของสถานศึกษา
และมหาวิทยาลัย ตามข้อ 6 หากมีเหตุอันควรลดหย่อนผ่อนโทษ จะพิจารณา
ลงโทษให้เบาลงได้ไม่เกิน 1 ระดับเท่านั้น เว้นแต่ได้รับโทษในชั้นต่ำสุดอยู่แล้ว

ข้อ 13 สิ่งที่ย่ำห้ามปฏิบัติและถือเป็นความผิดที่ต้องได้รับโทษ คือ

13.1 ความผิดที่ต้องได้รับโทษพักการเรียน 1 ภาคการศึกษา
แต่ไม่เกิน 2 ภาคการศึกษาติดต่อกัน

13.1.1 ก่อเหตุทะเลาะวิวาท

13.1.2 เล่นการพนัน หรือลักลอบเล่นการพนัน

13.1.3 ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือกระด้างกระเดื่องต่อ

คณาจารย์

13.2 ความผิดที่ต้องได้รับโทษคัดชื่อออกหรือให้ออก

13.2.1 ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับต่างๆ ของ
สถานศึกษา และมหาวิทยาลัย

13.2.2 ประกอบอาชญากรรมอย่างร้ายแรง วัง
สถานศึกษาได้สอบสวนแล้วว่าเป็นความจริง หรือศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้
จำคุก

13.2.3 ประพฤติตนเสียหายอย่างร้ายแรง เช่น
จำหน่าย จ่ายแจกยาเสพติดให้โทษหรือประพฤติดนเป็นคนเกเร ระเบิดสิทธิ
หรือข่มเหงรังแกผู้อื่น ฯลฯ

13.2.4 ทำการอันเป็นเหตุให้สถานศึกษาและ
มหาวิทยาลัยเสื่อมเสียชื่อเสียง

13.2.5 ยุยงส่งเสริมให้เกิดความไม่สงบขึ้นใน
สถานศึกษา เช่น การจัดประชุมหรือชุมนุมใดๆ หรือขีดเขียนข้อความ หรือ

รูปภาพ หรือประกาศที่ก่อให้เกิดความไม่สงบในสถานศึกษาและมหาวิทยาลัย

13.2.6 ก้าวก่ายอำนาจหน้าที่ในการบริหารงานของ
สถานศึกษาและมหาวิทยาลัย

13.2.7 ก่อการประทุ้วง เช่น หยุดเรียน หยุดฝึกงาน
ไม่เข้าห้องเรียน หรือเดินขบวนเพื่อเรียกร้องสิ่งที่ขัดต่อระเบียบ ข้อบังคับ
ประกาศ และคำสั่งต่างๆ อันชอบด้วยกฎหมาย

13.2.8 กระทำอันเป็นการลบหลู่ดูหมิ่นคณาจารย์
และบุคลากรซึ่งผิดธรรมเนียมประเพณีที่พึงปฏิบัติ

13.2.9 กระทำการโดยเจตนาหรือประมาทเลินเล่อ
จนทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ทรัพย์สิน หรือเป็นอันตรายต่อ
นักศึกษา คณาจารย์ และบุคลากรของสถานศึกษาและมหาวิทยาลัย

ข้อ 14 สถานศึกษาในสังกัดมหาวิทยาลัยอาจออกระเบียบควบคุม
ความประพฤติหรือข้อบังคับอื่นใดที่ไม่ขัดกับระเบียบนี้

ข้อ 15 ให้อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยเป็นผู้
รักษาการตามระเบียบนี้ และให้มีอำนาจตีความและวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการ
ปฏิบัติตามระเบียบนี้

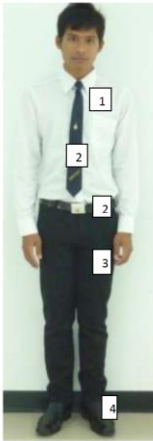
ประกาศ ณ วันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ. 2549

(คุณหญิงกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

นายกสภามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

**การแต่งกายของนักศึกษา สัตวแพทยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย**

การแต่งการนักศึกษาชาย

- 1.เสื้อเชิ้ตแขนยาว(สีขาว)
- 2.เครื่องหมายตราสัญลักษณ์สถาบัน เข็มขัด เนคไท สามารถซื้อได้ที่ฝ่ายวิชาการ คณะสัตวแพทยศาสตร์ (เปิดเทอม)
- 3.กางเกงสีด้าหรือกรมท่า
- 4.รองเท้าหนังสีด้าและถุงเท้าสีกรมท่าหรือ สีด้า

การแต่งการนักศึกษาหญิง

- 1.เสื้อเชิ้ตสีขาว ไม่มีسابหลัง แขนพับ
- 2.เครื่องหมายตราสัญลักษณ์สถาบัน เข็มขัด กระดุม สามารถซื้อได้ที่ฝ่ายวิชาการ คณะสัตวแพทยศาสตร์ (เปิดเทอม)
- 3.กระโปรงนักศึกษา สีด้าหรือสีกรมท่า ความยาวคลุมเข่า
- 4.รองเท้าหนังสีขาวไม่มีลวดลายและถุงเท้า สีขาว(บาง)

มาตรการการกวดขันการแต่งกายของนักศึกษาให้อยู่ในระเบียบของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

1. ปิดประกาศข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ว่าด้วยเครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนักศึกษา พ.ศ.2549
2. อาจารย์ผู้สอนตรวจสอบการแต่งกายของนักศึกษา หากแต่งกายผิดระเบียบไม่อนุญาตให้เข้าห้องสอบ
3. อาจารย์คุมสอบตรวจสอบการแต่งกายของนักศึกษา หากแต่งกายผิดระเบียบไม่อนุญาตให้เข้าห้องสอบ
4. หากนักศึกษาคนใดถูกอาจารย์ตักเตือน 2 ครั้ง เป็นลายลักษณ์อักษร คณะจะทำหนังสือถึงผู้ปกครอง หากถูกตักเตือนเป็นครั้งที่ 3 คณะจะทำหนังสือเชิญผู้ปกครองมาพบ
5. จัดให้มีการประกวดการแต่งกายที่ถูกระเบียบ

บทบาทนักศึกษาต่อการประกันคุณภาพการศึกษา

การประกันคุณภาพ

การประกันคุณภาพ คือระบบการบริหารจัดการที่กำกับขบวนการดำเนินงาน (การผลิต การบริการ) เพื่อให้เกิดความรับรองได้ว่าผลและ/หรือผลลัพธ์จากการดำเนินงานบรรลุเป้าหมายและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

ปรัชญา

พุทธธรรมในภาษาบาลี “โยนิโส วิจิเน ธมฺมํ ปญฺญาตถํ วิปสฺสติ”

ภาษาไทย “พึงวิจัยธรรมให้ถึงต้นเค้า จึงจะเข้าใจอรุณแจ้งชัดด้วยปัญญา”

ภาษากรีก “VE RI TAS” กล่าวคือ “ความจริง” หรือในทางปฏิบัติก็คือ “การแสวงหาความจริงสุดท้าย” ของทุกสิ่งที่ศึกษาเป็นหัวใจสำคัญของการปฏิบัติงานของคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

วิสัยทัศน์

ศูนย์กลางแห่งความรู้ด้านสัตวแพทยศาสตร์ของภาคใต้เพื่อผลิตบัณฑิตและนำองค์ความรู้ และผลงานวิจัยไปช่วยยกระดับคุณภาพอุตสาหกรรมการผลิตปศุสัตว์ และสัตว์น้ำแก่เกษตรกร ชุมชน ประเทศ และภูมิภาคอาเซียน

พันธกิจ

1. ผลิตบุคลากรสัตวแพทย์ ระดับปริญญาตรี โท และเอก ที่มีทักษะความรู้ ความสามารถเพื่อสนองความต้องการของหน่วยงานและองค์กรต่างๆ
2. ศึกษาและวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ และนวัตกรรมที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ และแก้ปัญหาของชุมชนของภูมิภาคใต้ และประเทศ
3. ให้บริการวิชาการด้านสัตวแพทยศาสตร์ แก่องค์กรส่วนปกครองท้องถิ่น ชุมชน เกษตรกร และผู้สนใจทั่วไป เช่นการทำฟาร์มปศุสัตว์ การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ การวินิจฉัยและชันสูตรโรคและการรักษาพยาบาล จากโรงพยาบาลสัตว์และหน่วยสัตวแพทย์เคลื่อนที่
4. เป็นศูนย์กลางการศึกษาต่อเนื่อง ในการพัฒนาวิชาชีพสัตวแพทย์ และสาขาที่เกี่ยวข้องของภาคใต้
5. เป็นองค์กรที่เป็นแบบอย่างในการทำนุบำรุงศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และประเพณีไทยตลอดจนการพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การประกันคุณภาพการศึกษา

การสร้างเชื่อมั่นใจให้แก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง (ผู้ปกครอง นักศึกษา ประชาชนทั่วไป) ว่าผู้จบการศึกษาจะมีคุณภาพตามที่ต้องการ

การประกันคุณภาพการศึกษา ประกอบด้วย 2 ส่วนที่สำคัญ คือการประกันคุณภาพภายใน และการประเมินคุณภาพภายนอก โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การประกันคุณภาพภายใน

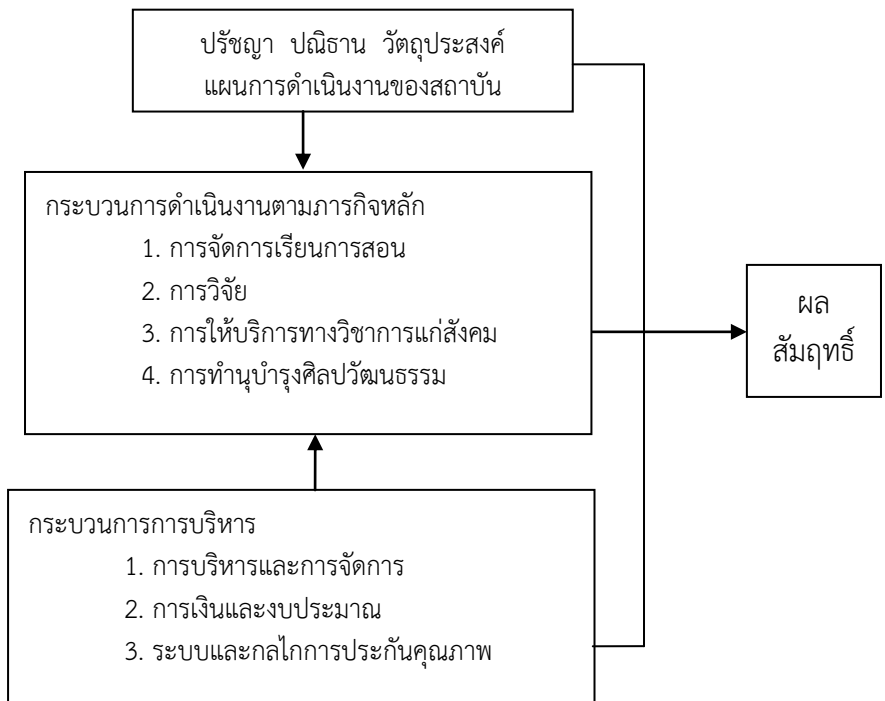
การประกันคุณภาพภายใน เป็นการจัดกิจกรรมการควบคุมคุณภาพภายในสถาบันอุดมศึกษาโดยการจัดระบบและกลไกตามองค์ประกอบและดัชนีบ่งชี้คุณภาพที่กำหนดไว้ เพื่อให้มีความมั่นใจว่าสถาบันอุดมศึกษาดำเนินการตามภารกิจหลักอย่างมีคุณภาพ

ขั้นตอนของงานประกันคุณภาพภายใน ประกอบด้วย การควบคุมคุณภาพการตรวจสอบคุณภาพและการประเมินคุณภาพ ซึ่งต้องเริ่มสร้างระบบกลไกเพื่อการควบคุมคุณภาพ และเพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาได้สร้างกลุ่มภารกิจของแต่ละบุคคล/ส่วน จะต้องกำหนดให้มีผู้รับผิดชอบ โดยระดมบุคลากรจากฝ่ายต่างๆ และมอบหมายหน้าที่ให้ทุกคนได้มีส่วนร่วม ตั้งแต่การวางแผนซึ่งสามารถจัดทำเป็นแผนระยะสั้น-ยาว จากนั้นจึงรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการอ้างอิงตามขั้นตอนต่างๆ ของการประกันคุณภาพ เพื่อให้สถาบันมีความพร้อมในระดับหนึ่ง บุคลากรทุกส่วนควรได้ร่วมมือกันในการพัฒนารายงานการประกันคุณภาพการศึกษาสถาบันอุดมศึกษาของตนเอง หรือที่เรียกว่า “รายงานการศึกษาตนเอง” ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้กำหนดแนวทางการพัฒนารายงานดังกล่าวในเอกสารนโยบายแนวทาง และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา รายงานการศึกษาตนเองเป็นขั้นตอนที่ต้องระดมความคิดของผู้เกี่ยวข้อง เพื่อพิจารณากำหนดดัชนีวัดตามแต่ละองค์ประกอบ โดยดูความเป็นไปได้ในการดำเนินการตามดัชนีชี้วัดดังกล่าว และในขณะเดียวกันจะต้องคงไว้ซึ่งความท้าทายที่จะนำสถาบันไปสู่ความเป็นเลิศในด้านต่างๆ จากนั้นจึงรวบรวมและจัดทำเป็นเอกสารรายงานการศึกษาตนเองเพื่อก้าวสู่ขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพภายในต่อไป

1. การควบคุมคุณภาพภายใน สถาบันศึกษาจะต้องจัดระบบและกลไกการควบคุมคุณภาพการศึกษา โดย

อาศัยองค์ประกอบของคุณภาพและดัชนีบ่งชี้คุณภาพที่สอดคล้องกับองค์ประกอบหลักดังกล่าวไม่ว่าสถาบันอุดมศึกษาจะเลือกระบบคุณภาพใด จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลักในการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาเสมอ

2. ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 1 แสดงองค์ประกอบหลักในการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา

3. การตรวจสอบคุณภาพภายใน เป็นขั้นตอนต่อจากการควบคุมคุณภาพ ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี โดยองค์กรสามารถจัดตั้งผู้ตรวจสอบขึ้นเอง หรือร่วมมือกันระหว่างสถาบันหรือขอให้สำนักงานคณะกรรมการ

การอุดมศึกษาเป็นผู้แต่งตั้งคณะผู้ตรวจสอบคุณภาพภายใน เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาได้มั่นใจว่าระบบและกลไกการประกันคุณภาพที่พัฒนาไว้เป็นไปตามดัชนีบ่งชี้ รวมทั้งได้รับทราบถึงจุดเด่น จุดด้อย และแนว ทางพัฒนาที่ชัดเจนขึ้น

ผลดีจากการตรวจสอบคุณภาพภายใน คือ การวางระบบงานที่มีระบบและกลไกชัดเจน รวมทั้งการพัฒนาฐานข้อมูลที่ได้มาจากการค้นหาและจัดทำหลักฐาน ซึ่งในอดีตอาจไม่เคยรวบรวมเป็นระบบระเบียบหรือไม่ได้นำมาใช้ประโยชน์เท่าที่ควร ดังนั้น การสร้างฐานข้อมูลจะเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้สถาบันอุดมศึกษามีระบบระเบียบในการบริหารจัดการและจะทำให้ระบบการประกันคุณภาพโดยรวมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

4. การประเมินคุณภาพการศึกษา เป็นกระบวนการต่อเนื่องจากการตรวจสอบคุณภาพ แต่นะเน้นการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการดำเนินงานของคณะวิชา/สถาบันกับตัวบ่งชี้คุณภาพในทุกองค์ประกอบของคุณภาพว่า การดำเนินงานเป็นไปตามเกณฑ์และมาตรฐานการศึกษาที่กำหนดมากน้อยเพียงใด โดยจัดเป็นระดับของการบรรลุเป้าหมาย

2. การประกันคุณภาพภายนอก

ในการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพนั้น จำเป็นต้องใช้หลักการบริหารจัดการเช่นเดียวกับการบริหารหรือการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ที่ต้องมีการดำเนินงานให้เป็นระบบครบวงจร โดยมีขั้นตอนที่สำคัญประการหนึ่งคือการประเมินคุณภาพเพื่อการพัฒนา ไม่ใช่เพื่อตรวจสอบหรือจับผิด และนำมาซึ่งข้อมูลย้อนกลับ อันจะสะท้อนให้เห็นถึงผลการดำเนินงานที่ผ่านมาว่าบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้เพียงใดรวมทั้งมีจุดอ่อนหรือปัญหาในเรื่องใดบ้างที่ต้องปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้การวางแผนและการดำเนินงานระยะต่อไปบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิภาพ

ด้วยเหตุนี้ จึงจำเป็นที่จะต้องให้ความสำคัญกับการตรวจสอบเพื่อยืนยันสภาพจริง โดยเฉพาะการประเมินคุณภาพภายนอกจากหน่วยงานที่เป็นกลางเพราะจะทำให้เกิดกลไกการตรวจสอบอย่างจริงจัง รวมทั้งกระตุ้นให้หน่วยงานที่จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับชาติถึงหน่วยงานที่เล็กที่สุด คือสถานศึกษาและภายในห้องเรียนต้องมีการประเมินตนเอง เพื่อพัฒนาการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา

ดังนั้น การประกันคุณภาพภายนอกจึงเป็นการตรวจสอบและประเมินคุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาโดยหน่วยงานภายนอก (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา {องค์การมหาชน} : สมส) เพื่อประกันว่าสถาบันอุดมศึกษาดำเนินการตรวจสอบและประเมินคุณภาพกระบวนการประกันคุณภาพจากภายใน การประเมินคุณภาพและการรับรองคุณภาพนโยบายและแนวปฏิบัติการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะสัตวแพทยศาสตร์

ด้วยคณะสัตวแพทยศาสตร์มีนโยบายที่จะดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ตามประกาศ เรื่อง “นโยบายและแนวปฏิบัติในการประกันคุณภาพการศึกษาในระดับอุดมศึกษา” เมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม 2539 และ “นโยบาย แนวทาง และปฏิบัติการประกันคุณภาพภาพศึกษาระดับอุดมศึกษา” เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้มีมาตรฐานและมีประสิทธิภาพ โดยแต่ละสถาบันมีอิสระในการดำเนินงาน มหาวิทยาลัยจึงกำหนดนโยบายและแนวปฏิบัติการประกันคุณภาพการศึกษา ตามประกาศของมหาวิทยาลัย ดังนั้น **ประโยชน์ของการประกันคุณภาพการศึกษาที่มีต่อนักศึกษา**

การประกันคุณภาพเกิดขึ้นจากความต้องการที่จะวัด “คุณภาพ” หรือเพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้รับบริการว่าได้รับสิ่งที่ตรงกับความต้องการ ดังนั้นการประเมินคุณภาพสถาบันต่างๆ จึงประเมินเพื่อรับประกันให้ได้ว่าผู้จบ

การศึกษาต้องเป็นผู้รับรองได้ว่าเป็นบุคคลที่มีคุณภาพตามมาตรฐานระดับอุดมศึกษา เป็นทรัพยากรของชาติที่มีคุณภาพ รับประกันคุณภาพและวางใจได้บนพื้นฐานของคุณภาพที่กำหนด

คณะสัตวแพทยศาสตร์ดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อให้รับรองได้ว่าผู้ที่ได้ศึกษาในคณะสัตวแพทยศาสตร์จะเป็นบุคคลที่มีคุณภาพเป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ตามปณิธานของมหาวิทยาลัย คือ เป็นบุคคลที่รู้จักพัฒนาตนเอง มีความรู้มีความคิดสร้างสรรค์ มีความประพฤติดีงาม มีความรับผิดชอบ ต่อตนเองและส่วนรวมและมีความสามารถในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

บทบาทนักศึกษากับการประกันคุณภาพภายใน

1. ความสัมพันธ์ระหว่างการประกันคุณภาพกับการพัฒนากิจการรรมนักศึกษา เพื่อให้คิดเป็นทำเป็น และเกิดการใฝ่รู้ด้วยตนเอง

1.1 เป้าหมายของการพัฒนากิจการรรมนักศึกษา

ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2522 ได้กำหนดจุดมุ่งหมายการส่งเสริมและพัฒนากิจการรรมนักศึกษา คือ สนับสนุนให้มหาวิทยาลัยและสถาบันอุดมศึกษาจัดกิจกรรมนักศึกษาในฐานะเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะส่งเสริมประสบการณ์ทางวิชาการและวิชาชีพ ส่งเสริมพลานามัย ปลูกฝังคุณธรรมและพัฒนาบุคลิกภาพอันพึงประสงค์ของนักศึกษา เพื่อให้เป็นบัณฑิตที่มีความเจริญงอกงามทั้งด้านสติปัญญา ร่างกายและจิตใจ

เพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว คณะสัตวแพทยศาสตร์จึงได้สนับสนุนส่งเสริมพัฒนากิจการรรมนักศึกษาภายในสถาบันขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนานักศึกษาในทางร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญาและจริยธรรม รวมทั้งสนับสนุนให้นักศึกษานำความรู้ไปประยุกต์ใช้เพื่อการพัฒนาชุมชน และได้เรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น

1.2 รูปแบบและแนวทางการจัดกิจกรรมนักศึกษา

1.2.1 กิจกรรมอาสาพัฒนาชนบทหรือบำเพ็ญประโยชน์

เป็นการจัดกิจกรรมในลักษณะการไปอาสาพัฒนาชนบทหรือบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม ชุมชน โดยการนำความรู้ทางวิชาการของนักศึกษาไปใช้ในการจัดกิจกรรมที่ตอบสนองความต้องการของชุมชน และเป็นกิจกรรมที่ เน้นการมีส่วนร่วมของนักศึกษาในการเรียนรู้ภูมิปัญญาชาวบ้าน รวมทั้งเสริมสร้างประสบการณ์ของการทำงานและการใช้ชีวิตร่วมกันในหมู่นักศึกษาและชุมชน ซึ่งกิจกรรมพัฒนาชนบทหรือบำเพ็ญประโยชน์สามารถจำแนกตามลักษณะกิจกรรมได้ 4 ลักษณะ คือ

(1) ด้านการศึกษา ได้แก่ การสอนหนังสือ การจัดทำสื่อการเรียนการสอน การซ่อมแซมหนังสือ การให้ความรู้ด้านต่างๆ แก่ชุมชน การบริจาคหนังสือและอุปกรณ์การเรียน เป็นต้น

(2) ด้านสาธารณสุข ได้แก่ การจัดหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ การให้ความรู้ด้านสาธารณสุข การสาธิต การปฐมพยาบาลสัตว์ การรักษาสัตว์ การดูแลสุขภาพสัตว์ เป็นต้น

(3) ด้านสาธารณูปโภค ได้แก่ การสร้างสนามกีฬา การต่อเติมและซ่อมแซมโรงเรียน การสร้างห้องสมุด การสร้างอาคารโรงเรียน โรงอาหาร ปลูกโรงเพาะชำ เป็นต้น

(4) ด้านการเกษตร ได้แก่ การสร้างโรงเพาะปลูกพืชผักสวนครัว การทำแปลงผัก เป็นต้น

1.2.2 กิจกรรมทำนุบำรุงศาสนา ศิลปวัฒนธรรมไทยและจริยธรรม

เป็นกิจกรรมที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการทำนุบำรุงศาสนาและศิลปวัฒนธรรมไทย โดยมุ่งปลูกจิตสำนึกการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย และพัฒนาจริยธรรม ซึ่งลักษณะของการจัดกิจกรรม ได้แก่

การจัดแสดงศิลปวัฒนธรรมไทย (การเล่นดนตรีไทย) การทำบุญตักบาตร การถวายเทียนพรรษา การแห่ผ้าขึ้นธาตุ เป็นต้น

1.2.3 กิจกรรมอบรมเพื่อพัฒนาตนเอง

เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ มนุษย์สัมพันธ์ ภาวะผู้นำให้กับนักศึกษา ซึ่งลักษณะของการจัดกิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การอบรมการพูด การอบรมเกี่ยวกับการสร้างความสามัคคีในชุมชน การอบรมเกี่ยวกับภาวะผู้นำ การฝึกปฏิบัติการพัฒนาบุคลิกภาพ เป็นต้น

1.2.4 การพัฒนาหรือสัมมนาเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการพัฒนากิจกรรมนักศึกษา

เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อการพัฒนาการดำเนินงาน กิจกรรมนักศึกษาให้บรรลุวัตถุประสงค์ โดยการจัดให้กับนักศึกษา และ/หรือ อาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมนักศึกษา ลักษณะของการจัดกิจกรรมของการจัดกิจกรรม ได้แก่ การสัมมนาอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรม การสัมมนาผู้นำนักศึกษา กิจกรรม การสัมมนากิจกรรมนักศึกษาทุกสถาบัน เป็นต้น

1.2.5 กิจกรรมสร้างค่านิยมประหยัด อดออม นิยมไทย

เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อรณรงค์เสริมสร้างค่านิยมประหยัดอดออม และนิยมไทย เพื่อให้เกิดค่านิยมในรูปแบบต่างๆ โดยการจัดให้กับนักศึกษาและชุมชนภายนอก ลักษณะของการจัดกิจกรรม ได้แก่ การจัดนิทรรศการการเดินรณรงค์ การออกร้านขายสินค้าราคาถูก

1.2.6 กิจกรรมด้านอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อมไทยและทรัพยากรธรรมชาติ

เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นการปลูกจิตสำนึกให้นักศึกษา ให้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ ส่งเสริมและพัฒนาสิ่งแวดล้อมให้มีสภาพคงความเป็นธรรมชาติ ตลอดจนการอนุรักษ์พลังงานธรรมชาติ ลักษณะของการจัด

กิจกรรม ได้แก่ การปลูกป่าและปลูกต้นไม้ การอนุรักษ์โบราณสถาน การจัดนิทรรศการ การให้ความรู้เกี่ยวกับระบบนิเวศน์ การจัดกิจกรรม Walk Rally เป็นต้น

1.2.7 กิจกรรมบริการชุมชน

เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นการให้บริการและให้ความรู้กับชุมชน โดยจัดได้ทั้งภายในและภายนอกสถาบัน ลักษณะของกิจกรรม ได้แก่ การอบรมความรู้ด้านกฎหมาย การให้ความรู้และส่งเสริมการประกอบอาชีพ อีسرแแก่ชุมชน การสาธิตการเลือกตั้ง เป็นต้น

รูปแบบและแนวทางการจัดกิจกรรมดังกล่าวข้างต้น เพราะได้รับการส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินงานโดยผู้บริหารและเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัย คณาจารย์ ศิษย์เก่า และผู้ประกอบการ ซึ่งหากสามารถเชื่อมโยงความร่วมมือจากทุกฝ่ายได้แล้ว กิจกรรมต่างๆ จะบรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพและใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่

1.3 การพัฒนานักศึกษานักศึกษากับการประกันคุณภาพ

1.3.1 นักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ เช่น อาสาพัฒนาชนบทจะนำความรู้ด้านการประกันคุณภาพไปสู่ชุมชน ให้ชุมชนรู้จักบทบาทหรือการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ที่ส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของนักศึกษาและมหาวิทยาลัย

1.3.2 ชุมชนที่ได้รับความรู้เกี่ยวกับการประกันคุณภาพสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการตรวจสอบการดำเนินการเรียนการสอน การบริหารงานของมหาวิทยาลัย ให้ข้อเสนอแนะด้านต่างๆ แก่มหาวิทยาลัย ตลอดจนการส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ เป็นต้น

2. การมีบทบาทส่งเสริมสนับสนุนการจัดการศึกษา การวิจัยและการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง

นักศึกษาสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา การวิจัยและการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยการริเริ่มวางแผนการเรียนรู้ของตนเองกำกับการดำเนินการตามแผน ประเมินผลการเรียนรู้ตนเอง และร่วมทำงานกับอาจารย์ และเจ้าหน้าที่ในมหาวิทยาลัย โดยมีจุดมุ่งหมายคือ การพัฒนาการเรียนรู้ของตนเอง นำความรู้ด้านประกันคุณภาพที่มีอยู่ไปใช้ในการทำกิจกรรมให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการศึกษาและการให้บริการต่างๆ แก่ชุมชนและสังคม นอกจากนี้นักศึกษายังสามารถมีส่วนร่วมในการศึกษาแนวทางการตรวจสอบการดำเนินงานด้านต่างๆ ของมหาวิทยาลัยด้วย

3. นักศึกษากับการให้บริการวิชาการสู่ชุมชน

การให้บริการทางวิชาการสู่ชุมชน เป็นภารกิจหลักที่สำคัญอย่างหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างสถาบันและชุมชน มีการแลกเปลี่ยนความรู้สมัยใหม่กับภูมิปัญญาท้องถิ่น นอกจากนี้ยังเป็นการเพิ่มทักษะ ความรู้ ให้กับนักศึกษาในการนำความรู้ต่างๆ มาประยุกต์ใช้ได้ฝึกฝนทักษะด้านอาชีพตามสภาพความเป็นจริง เพื่อให้ทราบความต้องการของสังคม ปัญหาทางสังคมและร่วมกันแก้ไข เพราะลำพังการเรียนการสอนภายในห้องเรียนเพียงอย่างเดียวไม่อาจตอบสนองความต้องการของสังคมได้ ตัวอย่างกิจกรรมให้บริการทางวิชาการสู่ชุมชนที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาร่วมกับสถาบันอุดมศึกษาได้จัดทำขึ้น ได้แก่ กิจกรรมฉีควัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า กิจกรรมพัฒนาโรงเรียน เป็นต้น โดยให้นักศึกษา อาจารย์และชุมชน ได้ศึกษา/สำรวจ วิเคราะห์ พัฒนา และดำเนินการต่างๆ ร่วมกัน นอกจากนี้ก็ยังมีกิจกรรมอื่นๆ เช่นการฝึกอบรม การสนับสนุน ด้านข้อมูลข่าวสาร การสนับสนุนด้านการเงิน การร่วมเป็นเครือข่าย เป็นต้น

3.1 บทบาทนักศึกษาในการให้บริการสู่ชุมชน

1. ต้องศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับเป้าหมายกิจกรรมและ
การดำเนินงานให้ชัดเจน
 2. ศึกษาข้อมูลพื้นฐานของพื้นที่ดำเนินการ กรอบการ
ดำเนินงาน
 3. วางแผนการดำเนินงานตามภารกิจและกำหนดปฏิทินการ
ดำเนินงาน
 4. ปฏิบัติงานให้เป็นไปตามแผนและปฏิทินที่กำหนด
 5. ปฏิบัติตนให้อยู่ในกรอบและเงื่อนไขที่ได้กำหนดไว้ในช่วง
การปฏิบัติงาน
 6. จัดทำสรุปและรายงานผลการเรียนรู้ในชุมชน
 7. นำเสนอผลการเรียนรู้ให้ชุมชนพร้อมข้อเสนอแนะ
- 3.2 ประโยชน์ที่นักศึกษาจะได้รับจากการให้บริการชุมชน
1. ได้ช่วยเหลือผู้อื่นและสังคม
 2. ได้เรียนรู้เกี่ยวกับงานหรือหน่วยงานที่สนใจ
 3. เรียนรู้ทักษะใหม่ๆ ในการทำงานกับชุมชน
 4. ทำให้ไม่เบื่อหน่ายกับความซ้ำซากจำเจในชีวิตประจำวัน
 5. เพิ่มคุณค่าแก่ชีวิต
 6. ได้มีโอกาสรู้จักคนมากขึ้น
 7. เพิ่มพูนประสบการณ์ชีวิต
- 3.3 การให้บริการชุมชนกับการประกันคุณภาพ
1. นักศึกษาที่มีส่วนร่วมในการให้บริการชุมชน สามารถนำ
ความรู้ด้านการประกันคุณภาพไปสู่ชุมชน ให้ชุมชนรู้จักการดำเนินงานที่มี
คุณภาพ ช่วยเสนอแนะและแลกเปลี่ยนความรู้และข้อคิดเห็นในการตรวจสอบ
การดำเนินงานด้านการให้บริการชุมชนของมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตาม
เป้าหมายของภารกิจหลักของมหาวิทยาลัย

2. ชุมชน/สังคม ได้รับความรู้เรื่องการประกันคุณภาพและสามารถมีส่วนร่วมในการให้บริการชุมชนของมหาวิทยาลัย

4. นักศึกษากับการทำนุบำรุงศาสนา ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น

กิจกรรมของนักศึกษาในการทำนุบำรุงศาสนา ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น มีหลายรูปแบบ อาทิ

1. การจัดนิทรรศการ บรรยาย สัมมนา กลุ่มย่อย
2. การทำบุญตักบาตร
3. การแสดงศิลปวัฒนธรรมต่างๆ เช่น นาฏศิลป์ ละคร เป็นต้น

นักศึกษาสามารถมีส่วนร่วมในการทำนุบำรุงศาสนา โดยการจัดตั้งชมรมต่างๆ เช่น พุทธศาสนา คริสต์ศาสนา การจัดกิจกรรมทำนุบำรุงศาสนา เช่น การทำบุญตักบาตรในวันพระ วันสำคัญทางศาสนาอื่นๆ การมีส่วนร่วมในการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น เช่น การจัดนิทรรศการ การแสดงศิลปวัฒนธรรมต่างๆ เช่น การแสดงละคร นาฏศิลป์

นอกจากนี้ นักศึกษายังสามารถนำความรู้ด้านการประกันคุณภาพไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินกิจกรรมทำนุบำรุงศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น และร่วมตรวจสอบการดำเนินการด้านนี้ของมหาวิทยาลัยให้บรรลุตามเป้าหมายของมหาวิทยาลัยด้วย

5. บทบาทนักศึกษากับการส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานประกันคุณภาพของสถาบันอุดมศึกษา

นักศึกษาในฐานะผู้รับประโยชน์โดยตรงจากการดำเนินงานประกันคุณภาพของมหาวิทยาลัย ควรมีบทบาทในการเป็นส่วนสนับสนุนและส่งเสริมให้การดำเนินงานด้านคุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะผลการดำเนินงานที่ดีมีคุณภาพ ย่อมส่งผลโดยตรงต่อนักศึกษาเช่นกัน ดังนั้น บทบาทนักศึกษาในการส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานประกันคุณภาพของมหาวิทยาลัยจึงควรมีดังต่อไปนี้

5.1 บทบาทในการศึกษา ติดตาม รับรู้การดำเนินงานประกันคุณภาพของมหาวิทยาลัย ทั้งในภาพรวมและโดยเฉพาะองค์ประกอบในส่วนที่เกี่ยวข้องและมีผลต่อนักศึกษาโดยตรงได้แก่ องค์ประกอบด้านการเรียนการสอน ด้านกิจกรรมพัฒนานักศึกษา หรือด้านทำนุบำรุงและส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม โดยควรศึกษาว่ามหาวิทยาลัยได้กำหนดนโยบายคุณภาพและแนวทางการดำเนินงานประกันคุณภาพในแต่ละองค์ประกอบไว้อย่างไร

4.2 บทบาทในการศึกษา ติดตาม รับรู้การดำเนินงานประกันคุณภาพต่อมหาวิทยาลัยในส่วนที่นักศึกษาพิจารณาว่า หากได้มีการกำหนดดัชนีเพิ่มเติมในแต่ละเรื่อง จะก่อให้เกิดประโยชน์หรือเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานมากยิ่งขึ้น

4.3 บทบาทในการให้ความร่วมมือและให้ข้อมูลย้อนกลับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการประเมินการดำเนินงานประกันคุณภาพ ซึ่งมหาวิทยาลัยดำเนินการด้วยข้อมูลที่ตรงไปตรงมา ให้ข้อมูลที่แท้จริงมากที่สุด เพื่อให้ข้อมูลความคิดเห็นของนักศึกษาเป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้ เพื่อประโยชน์ในการนำมาใช้ในการพัฒนาการดำเนินงานประกันคุณภาพของมหาวิทยาลัย

4.4 บทบาทในการสะท้อนภาพการดำเนินงานของหน่วยงานหรือการดำเนินบทบาทของคณาจารย์และบุคลากรต่อมหาวิทยาลัยโดยตรง ในกรณีที่นักศึกษาพิจารณาเห็นว่าการดำเนินงานดังกล่าวไม่เป็นไปตามขั้นตอนหรือเกณฑ์ที่กำหนดไว้ หรือไม่ครบองค์ประกอบการดำเนินงานที่ควรจะเป็น อันจะเป็นการกระตุ้นให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ปรับแนวทางการดำเนินงานให้เป็นไปตามแนวทางการประกันคุณภาพต่อไป

4.5 บทบาทในการเผยแพร่และเชิญชวนให้นักศึกษาในมหาวิทยาลัยได้ให้ความสนใจและให้ความสำคัญในการดำเนินงานด้านประกันคุณภาพของมหาวิทยาลัย

4.6 บทบาทในการรวมกลุ่มเพื่อจัดตั้งองค์กรนักศึกษาเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการประกันคุณภาพของมหาวิทยาลัย เพื่อสร้างเครือข่ายในการร่วมติดตาม รับรู้การดำเนินงานประกันคุณภาพ สร้างโอกาสในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างวิสัยทัศน์และโลกทัศน์การดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพ เพื่อสนับสนุนให้การดำเนินงานด้านประกันคุณภาพมีความเข้มแข็งและก่อให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงแก่นักศึกษาต่อไป

6. คุณธรรมและจริยธรรมของนักศึกษากับการประกันคุณภาพในสถานศึกษา

คุณธรรมและจริยธรรมพื้นฐานของนักศึกษาตามทัศนะของผู้บริหารกิจการนักศึกษา พ.ศ. 2538 มีดังนี้

1. ขยัน
2. ซื่อสัตย์
3. ประหยัด
4. อุตุน
5. ลดเล็อบายมุขสิ่งเสพติด
6. มีจรรยาบรรณในวิชาชีพ
7. มีเหตุผล
8. รับผิดชอบ
9. มีวินัย
10. เสียสละ
11. ลดการเห็นแก่ตัว

ดังนั้นบทบาทในการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพของนักศึกษาจึงต้องดำเนินกิจกรรมด้วยความรับผิดชอบ มีวิจารณ์ญานและเหตุผลเสียสละเวลาและทำกิจกรรมด้วยความอดทน เนื่องจากกิจกรรมต่างๆ ต้องมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องและจริงจัง และข้อมูลในบางเรื่องควรเปิดเผยก่อน

เวลานั้นควรจึงควรมีจรรยาบรรณและความซื่อสัตย์ ซึ่งนักศึกษาจะสามารถนำคุณธรรมและจริยธรรมในข้อต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นไปใช้ปฏิบัติจริงในการดำเนินกิจกรรมการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาต่อไป และจะเป็นประสบการณ์ที่ดีแก่นักศึกษาจนจบเป็นบัณฑิตที่มีคุณธรรม

การสร้างเครือข่ายความร่วมมือเพื่อส่งเสริมสนับสนุนการประกันคุณภาพ

1. การสร้างความร่วมมือระหว่างอาจารย์ นักศึกษา ศิษย์เก่า/ผู้ประกอบการ และผู้รับผิดชอบงานประกันคุณภาพของคณะวิชา/สถาบัน

1.1 รูปแบบความร่วมมือในลักษณะเครือข่าย

ในระดับมหาวิทยาลัยมีการกำหนดแม่ข่ายที่จะเป็นศูนย์กลางในการติดต่อกับลูกข่าย โดยอาจกำหนดให้สโมสรนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเป็นแม่ข่าย และกำหนดให้สโมสรนักศึกษาของคณะต่างๆ/คณะกรรมการนักศึกษาคณะวิชาต่างๆ เป็นลูกข่าย โดยแม่ข่ายจะทำหน้าที่เป็นตัวแทนในการติดต่อกับอาจารย์และสำนักงานประกันคุณภาพการศึกษา รวมทั้งทำหน้าที่ประสานความร่วมมือต่างๆ และหาแนวทางในการเสริมสร้างความร่วมมือตลอดจนจัดกิจกรรมและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารต่างๆ โดยลูกข่ายต้องให้ความร่วมมือกับแม่ข่ายอย่างจริงจัง สร้างความเข้าใจให้กับบุคลากรและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารให้บุคลากรทราบ ผลักดันให้มีการดำเนินงานให้บรรลุผลตามเป้าหมายและนโยบายของเครือข่าย ซึ่งอาจจะเชื่อมโยงไปยังต่างสถาบันด้วย

1.2 รูปแบบของการจัดกิจกรรมความร่วมมือ

1. การจัดประชุม อบรม สัมมนา ในหัวข้อที่เป็นประโยชน์ และมีความสนใจร่วมกันเป็นระยะๆ

2. การศึกษา ดูงาน การดำเนินงานประกันคุณภาพของหน่วยงานอื่น

3. การแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ ระหว่างคณะวิชา และสถาบันอื่น

4. การประสานงานจัดทำฐานข้อมูลต่างๆ ด้านการประกันคุณภาพเพื่อประโยชน์ในการวางแผนการดำเนินงาน รวมทั้งเพื่อประโยชน์ในการศึกษาของนักศึกษารุ่นอื่นๆ ต่อไป

5. การจัดทำกระดานข่าว เพื่อการประชาสัมพันธ์

6. การจัดระบบพี่เลี้ยงให้กับตัวแทนนักศึกษาที่ยังขาดความเข้าใจด้านการประกันคุณภาพ

7. การติดต่อสื่อสารผ่าน E-Mail เพื่อใช้ในการไขข้อข้องใจ ช่วยแก้ปัญหาและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

2. แนวทางการติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์

ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ควรจะต้องมีการจัดทำระบบการจัดการบริหารข้อมูลอย่างเป็นระเบียบ จัดทำระบบการเผยแพร่ข้อมูลและเข้าถึงข้อมูลได้สะดวก แยกประเภทข้อมูลที่ต้องการจัดเก็บและเผยแพร่ผ่าน website ซึ่ง website ที่จะใช้เป็นศูนย์กลางในการติดต่อสื่อสารและเผยแพร่อาจเป็น website ของมหาวิทยาลัย หรือของสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาก็ได้

บน website อาจมีการสร้าง webboard ไว้ด้วย เพื่อใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์และการแก้ปัญหาร่วมกัน ประการสำคัญคือ ข้อมูลข่าวสารต่างๆ บน website ต้องมีการ Update ข้อมูลอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง

ประโยชน์ที่ได้รับจากการติดต่อสื่อสารผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์

1. สะดวก รวดเร็ว ประหยัดเวลา ค่าใช้จ่าย

2. เพิ่มพูนทักษะการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ในการติดต่อสื่อสารและสืบค้นข้อมูลต่างๆ ให้แก่นักศึกษา

การติดต่อสื่อสารดังกล่าวข้างต้นเป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อสารที่มีศูนย์กลางรับ และกลั่นกรองพร้อมกับส่งถ่ายข้อมูลการประกันคุณภาพสู่ผู้ที่เกี่ยวข้อง

รายชื่อ Website ที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษา

หน่วยงาน	Website
งานประกันคุณภาพการศึกษา คณะสัตวแพทยศาสตร์	http://vet.rmutsv.ac.th/vet/content/2013/02/20-28
สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.)	http://www.mua.go.th/
สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.)	http://www.onesqa.or.th/
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สกศ.ฉ)	http://www.onec.go.th/
สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ(สวทช.)	http://www.nstda.or.th/
สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ	http://www.ftpi.or.th/
สำนักมาตรฐานและประเมินผลอุดมศึกษา	http://www.bhes08.mua.go.th/
สำนักมาตรฐานอุตสาหกรรม	http://www.tisi.go.th/

3. การจัดทำจุลสาร/การदानข่าว เพื่อการประชาสัมพันธ์/นิทรรศการ

การทำจุลสาร เอกสารเผยแพร่ต่างๆ และกระดานข่าวเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกัน ข้อมูลที่นำมาเผยแพร่อาจจะเป็นเรื่องการดำเนินงานประกันคุณภาพของ

สถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ความก้าวหน้าในการดำเนินงาน ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงานของสถาบัน ฯลฯ เป็นต้น

ประโยชน์ของการประชาสัมพันธ์ผ่านทางจุลสาร/กระดานข่าว คือ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารภายในสถาบันและระหว่างสถาบัน ดเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการประกันคุณภาพตรงกัน และเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกันด้วย

ทั้งนี้ มหาวิทยาลัยโดยสำนักประกันคุณภาพการศึกษาได้จัดทำ QA Newsletter ในการรายงานความก้าวหน้าการประกันคุณภาพทุกด้านของมหาวิทยาลัย และจัดทำ QA Webboard ใน Website ของสำนักประกันคุณภาพการศึกษา ซึ่งนักศึกษาสามารถใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์และการแก้ปัญหา ร่วม และทางสำนักประกันคุณภาพการศึกษาพร้อมรับฟังความคิดเห็นต่างๆ เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงคุณภาพศึกษาให้ดียิ่งขึ้น

เส้นทางสู่การเป็นบัณฑิตอุดมคติ

1. เหตุผลและความจำเป็นของการเป็นบัณฑิตอุดมคติ

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ในมาตรา 81 ระบุไว้ว่า “รัฐต้องจัดการศึกษาอบรมและสนับสนุนเอกชนจัดการศึกษาอบรมเพื่อให้เกิดความรู้คู่คุณธรรม” ซึ่งคำว่า “ความรู้คู่คุณธรรม” นั้น เป็นนามธรรมที่ต้องนำมาวิเคราะห์ให้สามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดเป็นรูปธรรมให้ได้

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 หมวด 1 มาตรา 6 และหมวด 4 มาตรา 24 (4) ระบุว่า “การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรมมีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และจัดการเรียนการสอนโดยผสมผสาน”

สาระความรู้ด้านต่างๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรมค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ทุกวิชา นอกจากนี้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติดังกล่าว ยังได้กล่าวถึงการบริหารและการจัดการศึกษาของเอกชน ในหมวด 5 มาตรา 43 และมาตรา 45 ไว้ว่า “การบริหารและการจัดการศึกษาของเอกชนให้มีความเป็นอิสระโดยมีการกำกับติดตามการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการจากรัฐ และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาเช่นเดียวกับสถานศึกษาของรัฐ ให้สถานศึกษาของเอกชนที่จัดการศึกษาระดับปริญญา ดำเนินกิจการได้โดยอิสระ สามารถพัฒนาระบบบริหารและการจัดการเป็นของตนเอง มีความคล่องตัว มีเสรีภาพทางวิชาการ และอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสถานศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน”

จากปัจจัยข้างต้นทำให้สถาบันการศึกษาทุกแห่งต้องตระหนักถึงและร่วมมือร่วมใจ เพื่อพัฒนาคุณภาพบัณฑิตให้เป็นทั้งคนดีและคนเก่ง ในสภาพปัจจุบันคงมองอย่างแยกส่วนกัน หากพิจารณาถึงเรื่องการประกันคุณภาพแล้วตัวบ่งชี้ส่วนใหญ่จะเน้นเฉพาะด้านวิชาการเป็นสำคัญ จึงยังมีความจำเป็นต้องคำนึงถึงความเป็นบัณฑิตอุดมคติ เพื่อส่งเสริมมิติด้านความเก่งกับความดีพร้อมๆ กันไป

2. ลักษณะของบัณฑิตอุดมคติที่พึงประสงค์

บัณฑิตอุดมคติที่พึงประสงค์ตามวิสัยทัศน์ของการพัฒนานักศึกษาตามแผนการพัฒนายุทธศาสตร์(ฉบับทบทวน)ของคณะสัตวแพทยศาสตร์ คือ

ดังนั้น เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายตามวิสัยทัศน์การพัฒนานักศึกษาของ คณะสัตวแพทยศาสตร์ จึงได้กำหนดคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ดังนี้

1. เป็นคนดีมีคุณธรรม โดยเน้นความมีวินัย มีความรับผิดชอบและความอดทน

2. มีความรู้ความสามารถและทักษะทางวิชาชีพ
3. มีความสามารถในทักษะทางภาษาต่างประเทศและคอมพิวเตอร์
ขั้นใช้งานได้
4. มีแนวความคิดเป็นเหตุเป็นผลสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้
5. มีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์
6. มีมนุษยสัมพันธ์ มีความเชื่อมั่นในตนเองและวิชาชีพ
3. นโยบายด้านการพัฒนาบัณฑิต/นักศึกษา
 1. ส่งเสริมระบบอาจารย์ที่ปรึกษา โดยจัดอาจารย์ที่ปรึกษาประจำตัว
ของนักศึกษา ตลอดหลักสูตร เพื่อให้คำแนะนำปรึกษาทั้งด้านการศึกษาตาม
หลักสูตรการดำเนินชีวิต และการจัดการปัญหาด้านต่างๆ มีบุคลากรด้าน
วิชาการและกิจกรรมนักศึกษา ที่พร้อมจะให้การสนับสนุนและให้คำแนะนำแก่
นักศึกษา
 2. มีกระบวนการติดตามประสิทธิภาพและผลการเรียนของนักศึกษา
แต่ละชั้นปี
 3. ส่งเสริมให้นักศึกษามีร่างกายที่แข็งแรงและมีความสามัคคีในหมู่
คณะโดยเข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขันกีฬาของมหาวิทยาลัย
 4. ส่งเสริมให้นักศึกษาทุกคนมีคุณธรรมด้านการแต่งกายดี มีระเบียบ
 5. ใช้กิจกรรมเป็นเครื่องมือในการพัฒนานักศึกษาให้มีคุณภาพ มี
คุณธรรมและมีความชำนาญทางเทคโนโลยี
 6. ส่งเสริม สนับสนุนให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนกิจกรรม
เพื่อพัฒนานักศึกษา
 7. พัฒนาคณะให้เป็นแหล่งเรียนรู้ของนักศึกษา
 8. ส่งเสริมให้นักศึกษาใช้ชีวิตเพื่อการเรียนรู้ อย่างมีคุณภาพและมี
ความสุข
- กลยุทธ์/มาตรการด้านการพัฒนานักศึกษา

1. จัดอบรมให้ความรู้อาจารย์ที่ปรึกษาให้เข้าใจบทบาทภารกิจการเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาที่ดี
 2. แต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาประจำสาขาวิชาเพื่อนติดตามการเรียนความประพฤติของนักศึกษา
 3. จัดการแข่งขันกีฬาภายในคณะฯ และภายในมหาวิทยาลัย
 4. จัดทำแผ่นป้ายรณรงค์การแต่งกายดี มีวินัย
 5. ประกาศจ้างให้อาจารย์และบุคลากรทุกคนรับทราบเรื่องการกวดขันการแต่งกายของนักศึกษา
 6. จัดกิจกรรมรักกันมันเพื่อความสามัคคีในหมู่คณะ ในวันที่ 5 มิถุนายน ของทุกปี
 7. จัดโครงการต่างๆ เพื่อส่งเสริมให้ได้บัณฑิตที่พึงประสงค์ เช่น การทำงานระหว่างเรียน โครงการและกิจกรรมให้ความรู้ด้านวิชาการและวิชาชีพ รณรงค์เรื่องคุณธรรมจริยธรรม
 8. จัดโครงการกิจกรรม 5 ส (Big cleaning day)
4. นโยบายด้านการติดตามบัณฑิต
1. มีการสำรวจความพึงพอใจของผู้ใช้บัณฑิตทุกปี เพื่อนำข้อมูลไปปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยอยู่เสมอ
 2. มีการสำรวจการได้งานทำของผู้สำเร็จการศึกษาทุกปี
 3. มีการสำรวจข้อมูลจากศิษย์เก่าและจากสถาบันที่ปฏิบัติงานของศิษย์เก่า